FENOMENUL CARISMATIC

Peter Masters & John C. Whitcomb

Traducerea din limba engleză de DINU MOGA

FĂC LIA
Originally published under the title:
*The **Charismatic Phenomenon***
Copyright © 1982 by Peter Masters & John C Whitcomb
Published by The Wakeman Trust, London.
This edition published by arrangement with the authors
AII rights reserved
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română revin Editurii FĂCLIA. Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin **niciun** mijloc fără permisiunea scrisă a editurii.
Prima ediţie în limba română, 2010
ISBN: 978-973-8448-91-9
Copyright © 2010, Editura Făclia pentru ediţia în limba română
Str. Făcliei, nr. 36D, Oradea, 410181, Bihor
Tel./ Fax 0259 419318; 0722 609746
E-mail: facliatwrdslink.ro
www.faclia.ro
Redactor: Laura NEMŢUŢ
tehnoredactare şi design copertă: Andrei MOGA
I)(••.(**fiere!** Cil' n Bibliotecii Naţionale a României **MASTERS, PETER**
Fenomenul carismatic / Peter Masters şi John C. Whitcomb ; I **rad.:** I **Mnu Moga.** - Oradea : Făclia, 2010
[SBN 978-973-8448-91-9
I. Whitcomb, John C.
II. Moga, Dinu (trad.) 2

CUPRINS

Introducere.....7
1 Tânjirea după semne şi minuni.....11
2 Testarea veridicităţii minunilor
din zilele noastre.....17
3 Ce sunt lucrările mai mari?.....23
4 Darurile de astăzi nu sunt aceleasi ...28
5 Scopurile darurilor s-au schimbat ...37
6 Este Cuvântul lui Dumnezeu complet l ...42
7 Niciodată limbile n-au fost date
pentru beneficiul personal ...50
8 Să căutăm personal darurile? ...*57*
9 Evitarea întrebuinţării minţii şi a Cuvântului ...63
10 Este Duhul Sfânt prezent în această mişcare? ...73
Partea a Ii-a Răspunsuri la întrebări ...*77*
11 Cum explicăm semnele din Marcu 16? ...79
12 Mai este valabilă porunca lui Pavel? ...82
13 De ce să lăsăm darurile false să le umbrească pe cele adevărate? ...85
14 De ce să nu ne întoarcem la viaţa
bisericii primare? ...89
15 Face Dumnezeu astăzi vindecări? ...93
16 Şi noi trebuie să scoatem demoni ...97
17 Dacă predicarea este inspirată,
de ce nu este şi prorocia? ...100
18 Nu rămân darurile până la venirea lui Cristos? 103
19 Ce să ştim despre rolul limbilor în devoţiunea personală ...106
20 Capcanele lui Satan ...110

Introducere

DE LA COBORÂREA DUHULUI **SFÂNT** în ziua de Rusalii peste biserica nou formată a lui Isus Cristos, au trecut două mii de ani de trăire creştină, iar între diavol şi biserică s-au dus bătălii extrem de importante. Din afara acesteia Satan a lansat unele dintre cele mai aprige prigoane şi, infiltrându-se în interiorul ei, a căutat să nimicească doctrina Evangheliei. Dar, prin puterea Duhului, adevărata biserică, formată din mii şi mii de biserici în întreaga lume, a biruit şi s-a dezvoltat.

Istoria bisericii este studiată pe fondul unor mari biruinţe ale harului, văzute în marile treziri spirituale şi în vremurile în care lumina strălucitoare a lui Dumnezeu a emanat din neschimbătorul şi inerentul Său Cuvânt. Dar aceste glorioase evenimente produse de Duhul s-au petrecut, pe lângă toate bătăliile, prigoanele, reforma şi trezirile spirituale, fără să fi fost nevoie de ajutorul mişcării carismatice.

Mişcarea penticostală a apărut abia spre sfârşitul secolului al XlX-lea, iar în primii cincizeci de ani ai existenţei sale n-a fost altceva decât o parte măruntă pe scena mărturiei creştine. Mişcarea carismatică modernă a început să se desprindă din penticostalism doar prin anul 1955. în momentul de faţă, această mişcare are o vechime de aproximativ 40 de ani faţă de cei aproape 2000 de ani care au trecut de la Rusalii.

In ciuda acestor realităţi, învăţătorii şi autorii de cărţi

carismatice sunt de neclintit în insistenţele lor de a fi redescoperit doctrinele pierdute ale Duhului. Cu dispreţ, aceştia dau la o parte mărturia care datează de secole pretinzând aho mărturie transmisă în semiîntuneric, cu răceală şi fără nicio putere! Mulţi afirmă că până la apariţia mişcării carismatice nu s-a putut vorbi de o închinare reală - şi asta timp de două milenii! Alţii spun că poporului lui Cristos i s-au negat drepturile şi binecuvântările spirituale de bază în toate aceste secole, deoarece clerul păcătos, pentru a-şi susţine puterea şi dominanţa lui elitistă, a înăbuşit adevărurile despre darurile Duhului care ar fi trebuit să fie experimentate cu bucurie şi exercitate de către toată lumea. înarmaţi cu astfel de idei, carismaticii ridiculizează perioada Duhului considerând-o o eră întunecată a unui formalism fără viaţă. Se pretinde că în viaţa spirituală a poporului lui Dumnezeu a apărut o prăpastie adâncă care îşi are o margine la sfârşitul cărţii *Faptele Apostolilor,* iar cealaltă margine pe la anul 1955, moment în care lumina şi puterea s-au revărsat din nou prin vorbirea în limbi şi vedeniile pionierilor carismatici.

Ideea este de-a dreptul şocantă, iar implicaţiile, năucitoare. Oare să fie cu adevărat mişcarea carismatică o redescoperire a creştinismului autentic? Oare doctrina de bază să fi trecut neobservată de marii înfăptuitori ai reformei şi trezirii spirituale din veacurile trecute? Oare **toate** cântările care au fost scrise şi predicile care au fost **predicate** timp de 2000 de ani să fi fost concepute în um-In.i **unui** veac de ignoranţă spirituală? Oare închinarea **din toţi acei** ani să fi fost lipsită de viaţă şi putere? Nu-**meroasele vieţi** dedicate slujirii să se fi sacrificat oare pe **altarul** unei credinţe inadecvate şi parţiale?

' ■ .1 .ihi **mat** că doctrinele mişcării carismatice fie sunt *mir,umili-*, i ,i/ in care ultimii 1900 de ani au reprezentat **O perioadă de** timp caracterizată de o pierdere spirituală **lamentabilă; fie** sunt *false,* iar în acest caz ele reprezintă

un mesaj de o aroganţă monumentală care deplânge credinţa şi experienţa tuturor înaintaşilor noştri spirituali.

Ştim că în mod izolat şi extrem de rar au existat câteva fenomene ce corespund experienţelor carismatice din zilele noastre, dar acestea au fost atât de puţine încât devin irelevante pentru istoria Bisericii lui Cristos. Totuşi, aceste incidente sunt avansate de către scriitorii carismatici care-şi arată astfel nerăbdarea de a-şi convinge cititorii că „darurile" Duhului au continuat să se manifeste fără-ncetare. Dar aceşti scriitori ştiu ei înşişi că modul în care se

folosesc de istorie este unul şiret şi neetic. Ei îşi construiesc propriul Empire Sate Building din două sau trei cărămizi, căutând fără scrupule să-şi înşele cititorii cu exagerări şi generalităţi absurde. Faptul incontestabil este acela că istoria Bisericii lui Cristos - perioada Duhului - s-a desfăşurat pentru cea mai mare perioadă de timp fără prezenţa unei mişcări carismatice.
Aşa cum am arătat deja, doctrinele penticostale au început să se răspândească printre celelalte denominaţii în jurul anului 1955. La început, evoluţia acestora a fost foarte lentă, dar în luna aprilie a anului 1960 rectorul unei biserici episcopale din California şi-a anunţat congregaţia că a primit botezul cu Duhul Sfânt şi a început să vorbească în limbi. Acest eveniment, care a atras atenţia sporită a televiziunii şi a mass-mediei din SUA şi a stat la baza scrierii uneia dintre cele mai bine vândute cărţi, este deseori citat ca reprezentând lansarea cu succes a mişcării carismatice moderne.
La început, această mişcare s-a răspândit rapid printre oamenii cu slabe cunoştinţe de doctrină evanghelică, dar a captat deopotrivă atenţia multor liberali şi catolici. Este interesant de observat că primele organizaţii pentru promovarea darurilor carismatice au declarat că scopul lor este să folosească „darurile Duhului" ca mijloc de unire a tuturor creştinilor într-un singur front creştin.

Larga majoritate a liderilor carismatici încă mai speră la o biserică ecumenică mondială aflată sub conducerea papei. Mişcarea carismatică s-a răspândit fără-ndoială în lungul şi-n latul Bisericii Romano-Catolice. Dar chiar dacă un număr impresionant de preoţi folosesc jargonul şi metodele de închinare carismatice, doctrinele lor catolice au rămas total neschimbate. In ţările din Lumea a Treia mişcarea carismatică a cunoscut o expansiune fenomenală, dar genul de biserici care au luat fiinţă se aseamănă de cele mai multe ori cu cele ale unor secte, nu ale unor biserici creştine.
Pe lângă extremismul şi excesele caracteristice, trebuie să recunoaştem că în interiorul mişcării carismatice se regăsesc şi oameni care sunt nişte ucenici adevăraţi şi dedicaţi ai Domnului. De asemenea, se pot întâlni grupuri carismatice de închinare care s-au păstrat ne-atinse de aspectele lumeşti, superficialitatea, trucurile şi afirmaţiile nesincere care îi caracterizează în general pe carismatici. Cu toate acestea, chiar şi în grupările carismatice mai bune, practicile carismatice reprezintă o îndepărtare serioasă şi gravă de la Biblie, care dăunează în mod serios adevăraţilor credincioşi, predispunându-i unui val irezistibil de viitoare excese şi extreme cu mult mai dăunătoare.
Nu putem rămâne inerţi şi indiferenţi faţă de pretenţiile carismatice şi sperăm că subiectele dezbătute în această carte îi vor ajuta pe mulţi să analizeze această mişcare în lumina singurei noastre surse de călăuzire în probleme spirituale - Cuvântul perfect şi infailibil al lui Dumnezeu.

Tânjirea după semne şi minuni
FENOMENUL CARISMATIC pe care-1 putem observa în zilele noastre poate fi explicat pe fondul răspândirii în lumea din jurul nostru a unui scepticism şi a unei negări a Adevărului. Persoana lui Dumnezeu, atributele şi lucrările Sale sunt negate din pricina unei gândiri raţionaliste, evoluţioniste, materialiste şi ateiste, iar într-o asemenea lume bisericile simt nevoia extraordinară de a demonstra oarecum acestei societăţi necredincioase că Dumnezeu este viu, că El are putere şi înţelepciune şi că El a făcut, într-adevăr, toate minunile şi semnele pline de putere despre care se vorbeşte în Cuvântul Său.
Acesta este cadrul, atmosfera ce a dat naştere pericolului cu care ne confruntăm în zilele noastre, şi anume intenţia de a-L forţa pe Dumnezeu să ne ofere (sau să pună în scenă pentru noi) demonstraţii de putere care să ne convingă atât pe noi, cât şi pe alţii că Dumnezeu este, într-adevăr, Dumnezeul Sfintelor Scripturi. în Biblie întâlnim exemple de vremuri în care

poporul lui Dumnezeu din vechime a simţit în acelaşi fel dorinţa de a-L vedea pe Dumnezeu justificându-Şi în mod public existenţa. Dorinţa lor era legitimă şi lăudabilă, dar niciodată Dumnezeu nu le-a împlinit-o. S-au făcut rugăciuni - strigăte deznădăjduite - pentru înfăptuirea unor semne şi minuni, dar niciodată ele n-au fost duse la îndeplinire.

Un astfel de exemplu este înregistrat în cartea Isaia, capitolul 64. După toate probabilităţile, Isaia a fost cel mai mare autor profetic al Vechiului Testament, un om care a luptat împotriva scepticismului arătat de împăratul Ahaz şi de întreaga suită de falşi închinători şi practicieni ai ocultismului (precum sunt descrişi în Isaia 8). în inima sa, Isaia tânjea după manifestarea unor semne vizibile, autentice şi o demonstraţie spectaculoasă a singurului, adevăratului şi viului Dumnezeu al lui Israel. Urmăriţi cu atenţie cum se roagă Isaia: *O! de ai despica cerurile, şi Te-ai coborî, s-ar topi munţii înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocoti Ţi-ar cunoaşte atunci vrăjmaşii Numele, si ar tremura neamurile înaintea Ta! Când ai făcut minuni la care nu ne aşteptam, Te-ai coborât şi munţii s-au zguduit înaintea Ta* (Isaia 64:1-3). Prin exodul poporului Israel şi prin cele întâmplate pe Muntele Sinai, Dumnezeu îl validează pe servul Său Moise în faţa lui Israel, a Egiptului şi a tuturor naţiunilor lumii de atunci. In urma unei combinaţii spectaculoase de semne şi minuni, până acolo că Muntele Sinai a fost zdruncinat din temelii prin puterea lui Dumnezeu şi a început să fumege ca un furnal, iar de pe crestele lui s-a auzit acea voce puternică, naţiunea a început să ţipe cuprinsă de spaimă.

Dar rugăciunea lui Isaia pentru o nouă manifestare a puterii lui Dumnezeu a rămas fără răspuns. Niciodată după aceea nu mai vedem acel tip de manifestare publică şi spectaculoasă - afară de momentul când umbra este dată înapoi pe cadranul soarelui lui Ahaz, pe timpul domniei lui Ezechia. Domnul ştie ce face, ştie când vrea să facă ceva şi ştie cum să lucreze pentru a duce la îndeplinire ceva. Manifestarea vizibilă a lui Dumnezeu nu are loc potrivit dorinţelor noastre omeneşti, sugestiilor sau planurilor noastre. Totul se întâmplă potrivit cu voia Lui suverană.

In Fapte 1:6 citim că apostolii T-au pus Domnului o

întrebare de maximă importanţă pentru ei - *Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia* ***lui*** *Israel?* Răspunsul Domnului continuă să aibă ecou şi în vremea de azi. *Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.* Sarcina apostolilor era să împlinească imediat instrucţiunile date prin marea trimitere şi să lase pe seama lui Dumnezeu programul, planul, cronologia, timpul introducerii împărăţiei şi manifestarea Lui publică.

Astăzi trăim vremuri care cer în mod acut strigătul disperat al lui Isaia (mai târziu repetat de Ioan Botezătorul). Acesta este strigătul - „Doamne, fă ceva, dar fă-o *acuml* Priveşte spre starea bisericilor - vezi, Doamne, decadenţa, batjocura pusă în vremurile noastre pe copiii Tăi, în contrast cu vremurile marilor binecuvântări din secolele trecute. Fă, Doamne, ceva ca să îndreptăţeşti pe servii Tăi."

Fiecare sectă reprezentativă şi fiecare formă falsă de creştinism vin şi oferă urmaşilor lor minuni care să le justifice mărturia în faţa unei lumi necredincioase. Creşterea rapidă a sectelor poate fi explicată pe baza acestor fenomene - garanţia intrinsecă pe care o vor simţi aceşti urmaşi, experienţe şi vedenii la vedere, manifestări publice şi impresionante ale lui Dumnezeu. Astfel, poporul lui Dumnezeu din vremea noastră este supus unei presiuni aproape irezistibile de a-şi dori un anumit gen de manifestare spectaculoasă. Mulţi se uită în Biblie şi se întreabă: „Nu-i oare Biblia plină de semne şi minuni? De ce oamenii din vremea aceea puteau face semne şi minuni, dar noi nu putem?"

Mai întâi, Biblia nu este„ plină" de semne şi minuni sub aspectul continuităţii lor. Să nu

uităm că o analiză atentă a Bibliei demonstrează că minunile n-au avut loc tot a doua săptămână din lună şi în viaţa fiecărui al doilea om. Minunile, până la urmă, au fost cele mai rare evenimente din istoria lumii. Orice student la teologie

care începe să parcurgă istoria biblică va descoperi că din vremea creării lumii şi până la Potop, o perioadă de aproape 1700 de ani, s-a înregistrat o singură minune, înălţarea lui Enoh la cer în prezenţa Domnului, fără ca acesta să mai guste moartea. Sigur că în ultima fază a acestei perioade a avut loc construirea corăbiei lui Noe, dar în urma unei evaluări generale nici acest lucru nu putea fi considerat o minune.
De la Potop şi până în vremea patriarhilor, a avut loc tot o singură minune - judecata de la Turnul Babei. Iar din vremea patriarhilor până la Moise, semnele şi minunile au fost rare. Apoi, pe parcursul celor patru sute de ani de robie în Egipt, din cer nu s-a auzit un singur cuvânt, nu s-a făcut nici măcar o minune. Un potop de minuni se revarsă dintr-odată pe vremea lui Moise şi a lui Iosua. Pe parcursul crizei Exodului şi al marii Cuceriri s-au făcut multe minuni, devenind mai convulsive pe vremea Judecătorilor. Mai târziu, semnele şi minunile au devenit din nou fenomene mai rare şi n-a mai avut loc niciuna pe vremea lui Solomon.
în perioada monarhiei divizate, ulterioară domniei lui Solomon, şi până în vremea lui Neemia, semnele şi minunile au fost aşa de rare încât au fost practic inexistente. Au existat, desigur, şi excepţii. Ilie şi Elisei au făcut semne şi minuni, iar Iona este protagonistul unui important semn mesianic. Dar pe parcursul a cinci secole semnele au fost foarte puţine. Unii dintre cei mai evlavioşi oameni ai acelor vremuri, cum ar fi Ezra, Neemia şi Zorobabel, n-au experimentat niciun semn şi nicio minune. Când s-au încheiat evenimentele Vechiului Testament, a urmat o perioadă de 400 de ani (până în zilele lui Ioan Botezătorul) cunoscută în mod tradiţional ca perioada tăcerii lui Dumnezeu. S-au petrecut multe lucruri interesante, dar nu s-a făcut niciun semn şi nicio minune, din cer nu s-a auzit niciun glas.
Şi mai interesant este să observăm că în momentul

când ajungem la timpul lui Ioan Botezătorul, cu toate că el a fost cel mai mare proroc de pe pământ, Scriptura ţine să insiste că Ioan n-a făcut niciodată în viaţa lui vreo minune (Ioan 10:41) Dacă aceasta vi se pare o descoperire uluitoare, gândiţi-vă la Domnul Isus! El a fost cel mai mare făcător de minuni, Fiul Dumnezeului celui viu, şi totuşi n-a făcut nicio minune în primii treizeci de ani ai vieţii Lui.
Unii dintre creştinii primari au fost atât de şocaţi şi de ofensaţi de afirmaţia făcută în Ioan 2:11, prin care aflăm că schimbarea apei în vin a fost prima minune a lui Isus, încât într-un mod total lipsit de înţelepciune au adoptat evangheliile apocrife care conţin nenumărate detalii ale unor minuni şi semne imaginative pe care le-ar fi făcut Isus pe vremea când era un copil şi apoi un adolescent. Aceştia au simţit nevoia să completeze ei presupusul gol şi să aline stânjeneala intensă de a-L vedea pe Fiul lui Dumnezeu dezinteresat să facă minuni timp de treizeci de ani.
De ce n-a făcut Domnul nostru nicio minune în toţi acei ani? Probabil pentru că valoarea semnelor şi a minunilor creşte în proporţie inversă cu raritatea lor. Dacă ar fi avut loc în mod constant şi ca răspuns la cererea sau nevoia cuiva, ar fi devenit foarte curând un lucru trivial şi astfel şi-ar fi pierdut dinamismul şi valoarea revelatoare, în înţelepciunea Sa, Dumnezeu a pus o limită minunilor Sale, aşa încât oamenilor le era greu să prezică timpul când, cum sau unde va face astfel de lucruri.
în acelaşi timp, în mod foarte înţelept şi pentru motive evidente, Dumnezeul nostru a eliminat orice concurenţă a făcătorilor de minuni din jurul Fiului Său preaiubit. Chiar şi antemergătorul Său, Ioan Botezătorul, a evitat să facă minuni pentru ca afirmaţiile făcute de

Domnul Isus înaintea lui Israel să aibă parte de o atenţie deosebită. Vechiul Testament afirmă în mod repetat că atunci

când va veni Mesia, ei vor şti că este El din pricina semnelor şi a minunilor pe care Le va face.
16

Testarea veridicităţii minunilor din zilele noastre

PE MĂSURĂ CE PARCURGEM studiul Noului Testament începem să observăm motivul exact pentru care Domnul nostru Isus Cristos a făcut semne şi minuni. El *n-a făcut* semne şi minuni doar pentru a demonstra lui Israel că în cer există un Dumnezeu viu care poate face minuni. Israeliţii cunoşteau acest lucru deja pentru că aveau Scripturile de sute de ani şi ştiau totul despre caracterul şi puterea lui Dumnezeu. Isus *n-a făcut* minuni pentru acest motiv. Totodată, Isus n-a făcut minuni doar pentru a-i ajuta pe oameni să se simtă mai bine în vremuri de boală sau să-şi recapete sănătatea şi capacităţile trupeşti dacă erau paralitici. Domnul nostru ne explică motivul pentru care a făcut minuni. Semnele acelea se făceau *pentru ca ci să creadă că Isus Cristos este Fiul* ***lui*** *Dumnezeu.* In Fapte 2:22 apostolii au întărit faptul că Isus Cristos S-a dovedit a fi Mesia trimis de Dumnezeu prin semnele şi minunile pe care le-a făcut.

Domnul Isus a contrazis toate acuzaţiile conform cărora El ar fi un proroc fals, prin două lucruri: în primul rând, El le vorbea oamenilor după Scripturi, în armonie perfectă cu revelaţia dată înaintea venirii Lui; şi, în al doilea rând, El a făcut prorocii despre semne şi minuni pe care tot El a început să le şi împlinească.
17

Observăm scopul care a stat la baza vindecării miraculoase pe care o face Domnul nostru paraliticului descris în Matei 9:2-8. Pe măsură ce evenimentele se produc, nişte prieteni îl aduc pe un alt prieten de-al lor paralitic la Isus. Văzându-le credinţa, Isus a zis paraliticului: „îndrăzneşte, fiule! Păcatele îţi sunt iertate!" Duşmanii lui Isus au văzut imediat în această afirmaţie o blasfemie fără margini. Cum e posibil ca un simplu om, limitat, să ierte păcatele unei alte fiinţe umane? Sigur că dacă Isus ar fi fost un simplu om, finit şi păcătos, opinia lor ar fi fost corectă. Dar Isus, care le cunoştea gândurile, a zis: „Pentru ce aveţi gânduri rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îţi sunt păcatele », sau a zice: «Scoală-te şi umblă?»"

Dacă Isus *n-ar fi fost* cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, lucrul cel mai periculos pe care l-ar fi putut face era să Se uite la un paralitic neajutorat şi să spună: „Scoală-te şi umblă." Dar exact aceasta a făcut Isus când a zis: „Dar ca să ştiţi că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, - «Scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ţi patul şi du-te acasă» ... Când au văzut noroadele lucrul acesta s-au spăimântat, şi au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere."

Minunea vindecării paraliticului în mod instantaneu şi perfect a convins mulţimea de faptul că toate cele afirmate de Isus despre păcatele respectivului om erau adevărate - el fusese iertat. Minunea aceea a confirmat puterea şi autoritatea Lui de a face lucruri mult mai măreţe, adică de a rezolva problema păcatului. Astfel, prin acea minune *nu* s-a urmărit să se demonstreze existenţa lui Dumnezeu; nu s-a urmărit nici ajutorarea acelui biet paralitic; ci minunea a atras, în primul rând, atenţia asupra autorităţii unice a lui Cristos pe pământ de a ierta păcatele.

Trebuie să reţinem acest important principiu - mesajul care însoţeşte minunea este până la urmă cel mai im-

portant lucru. Dacă vreodată s-ar fi făcut o minune fără ca în spatele ei să fi existat un scop divin sau fără a i se fi ataşat un anume mesaj, situaţia ar fi fost un dezastru.
In Fapte 14 citim că Pavel şi Barnaba s-au dus în cetatea Listra şi în afara cetăţii au dat peste un slăbănog pe care s-au hotărât să-1 vindece în Numele lui Isus Cristos. înainte însă de a avea ocazia să le explice oamenilor cine sunt şi cine era Dumnezeul lor, întreaga cetate a fost fulgerată de puterea evenimentului şi oamenii au dat buzna (cu preoţii păgâni în fruntea lor) să aducă jertfe celor doi bărbaţi. Oamenii i-au luat drept zeităţi şi le-au dat nume ale zeităţilor lor păgâne.
Au fost Pavel şi Barnaba încântaţi de cinstea care li s-a dat? Nu, ci şi-au rupt hainele şi au strigat cuprinşi de mânie. Ceea ce se întâmplase greşit era următorul lucru: minunea nu era însoţită în mod vădit şi imediat de un mesaj, fapt pentru care s-a iscat această confuzie şi acest dezastru. Exact acest fenomen se întâmplă şi în zilele noastre. Sute şi mii de credincioşi vor semne şi minuni pentru a se dovedi pe ei înşişi şi pe Dumnezeu în faţa unei lumi necredincioase. Dar dacă semnele nu sunt însoţite de o revelaţie supranaturală, ele devin un dezastru. O minune de una singură e mai rea decât absenţa ei, dacă Dumnezeu, prin acea minune, nu identifică cine este *mesagerul* şi care este adevăratul *scop* din spatele minunii.
Mulţi copii ai lui Dumnezeu, cuprinşi de marea dorinţă de a-L cinsti pe El, sunt tentaţi să creadă că Dumnezeu începe să vorbească pe căi cu totul speciale, iar alţii ies puternic în evidenţă prin semnele şi minunile pe care le fac în sprijinul mesajelor lor. Dar prin ce test putem afla dacă aceştia primesc direct de la Dumnezeu descoperiri noi - pe alte căi decât studierea atentă şi sistematică a Scripturilor însoţită de rugăciune?
Cum putem şti dacă aşa-numitele semne şi minuni pe care le fac ei vin, într-adevăr, de la Dumnezeu sau dintr-o

altă sursă? In sensul acesta, Scriptura ne călăuzeşte foarte simplu, în mod direct şi cu sfaturi potrivite pentru toţi copiii lui Dumnezeu. Pe parcursul folosirii acestui ghid biblic, să ascultăm şi sfatul din 1 Ioan 4:1: „Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu."
Care sunt aceste instrucţiuni? Cum putem testa minunile de vindecare pe care fiecare **cult** major, inclusiv romano-catolicii, pretind că sunt specializaţi să le facă? Cum putem determina dacă aceste aşa-zise vindecări se plasează pe acelaşi nivel, şi sunt la fel de autentice, cu minunile de vindecare descrise de Noul Testament? Iată trei lucruri din Scripturi care să ne călăuzească. Pe baza acestor „standarde" trebuie să judecăm toate pretenţiile la puterea de a face minuni.
(1) Minunile de vindecare ale Domnului Isus Cristos au fost extrem de multe la număr.
(2) Lucrarea de vindecare înfăptuită de Domnul nostru Isus Cristos a inclus vindecări *spectaculare.* Ele conţineau refaceri organice şi fizice care puteau fi văzute clar şi erau evidente pentru toţi.
In zilele noastre se afirmă de multe ori că anumite persoane au fost vindecate de dureri şi traume interne, dar pentru omul de rând este extrem de greu, în cele mai multe cazuri, să fie sigur dacă vindecarea a avut sau nu loc. Domnul nostru făcea minuni de vindecare evidente şi spectaculoase. De exemplu, singura contribuţie a apostolului Petru în ceasul de criză din grădina Gheţimani a fost să taie urechea slujitorului marelui preot. Domnul Isus a luat urechea tăiată, a pus-o la loc şi a vindecat pe deplin rana. Pot oare făcătorii de minuni din zilele noastre să realizeze vindecări de genul celor făcute de Isus?
Isus a fost în stare să vindece un om care s-a născut orb, iar omul acela a zis: „De când e lumea nu s-a auzit ca cineva sa dea vedere unui om care s-a născut orb." Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar lua trupul cuiva

care a murit recent şi să-1 ducă la un vindecător carismatic pentru a-i cere să facă acelui mort ceea ce i-a făcut Isus lui Lazăr? Putem fi siguri că niciun vindecător n-ar accepta un asemenea caz ca să-şi pună în pericol reputaţia, încercând să facă ceea ce ştie că este imposibil. Scuza pe care o invocă în zilele noastre „vindecătorii" când nu reuşesc să realizeze

vindecări miraculoase este lipsa de credinţă a celor ce vin la ei, cu toate că în Noul Testament credinţa n-a jucat neapărat un rol important în vindecările miraculoase care s-au făcut. Nouă dintre cei zece leproşi pe care i-a vindecat Isus se pare că n-au avut credinţă. Numai unul a fost credincios şi s-a întors să mulţumească Domnului. E evident că Lazăr n-a avut nevoie de credinţă ca să fie înviat din morţi. Prin urmare, suntem siguri că plângerea referitoare la micimea credinţei „clientului" este pur şi simplu o scuză modernă sau o încercare de a masca faptul că semnele şi minunile despre care vorbeşte Scriptura nu pot fi copiate în zilele noastre.

(3) Una dintre cele mai importante reguli este aceasta: când Fiul lui Dumnezeu a făcut vindecări miraculoase pentru a autentifica pretenţia că este Mesia lui Israel, El le-a făcut în aşa fel *ca nimeni să nu poată nega că a avut loc o minune de la Dumnezeu.* Semnele şi minunile Sale nu puteau fi tăgăduite. Nicodim a venit la el într-o noapte şi i-a zis: „Ştim că eşti un învăţător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el" (Ioan 3:2).

Unii dintre vrăjmaşii Domnului care au recunoscut că minunile erau adevărate, iar oamenii erau vindecaţi şi înviaţi din morţi s-a văzut obligat să spună că Satan era acela care făcea toate acele lucruri. Dar toţi erau obligaţi să admită că între ei se petreceau minuni extraordinare, spectaculoase şi de netăgăduit. Singura întrebare rămasă era aceasta: care este cauza supranaturală, Dumnezeu sau diavolul?

în Ioan 11:47 citim că mai-marii preoţilor şi fariseii au făcut sfat şi au recunoscut că nu ştiau cum să stea împotriva lui Cristos pentru că El făcea în mod sigur multe minuni. Acelaşi lucru este repetat în Fapte 4:16, când un alt conciliu iudaic a luat în discuţie minunea făcută de Petru şi Ioan pentru vindecarea paraliticului de la Templu. Liderii evrei au zis între ei: „Ce vom face oamenilor acestora? Căci este ştiut de toţi locuitorii Ierusalimului că prin ei s-a făcut o minune vădită pe care n-o putem tăgădui."

Ori de câte ori Dumnezeu Se implică în realizarea unor semne şi minuni, acestea sunt întotdeauna total ***incontestabile.*** Pe muntele Cârmei, Ilie a făcut o minune în numele adevăratului Dumnezeu al lui Israel, care a fost incontestabilă. După ce s-a coborât foc din cer, nimeni n-a mai întrebat: oare chiar s-a întâmplat? Urgiile care au produs exodul din Egipt i-au obligat pe magicieni să recunoască: aici este degetul lui Dumnezeu!

Pe baza acestor analize, aş afirma că avem un standard de măsurare infailibil cu care putem determina dacă în zilele noastre se mai întâmplă sau nu cu adevărat semne şi minuni. Dacă cineva este martor la minuni şi totuşi rămâne îndoielnic, atunci acele minuni nu se pot asemăna cu cele descrise de Biblie, iar „făcătorii de minuni" nu pot fi de la Dumnezeu. Acest singur test demontează pretenţia la autenticitate în zilele noastre din partea făcătorilor de minuni. Dumnezeu nu poate fi autorul unor semne şi minuni care pot fi negate. Comparând lucrările Domnului Isus şi cele ale apostolilor rânduiţi de el cu minunile făcute astăzi de făcătorii de minuni carismatici, va ieşi la lumină o diferenţă uluitoare. Avem de-a face cu două nivele total diferite ale realităţii.

Ce sunt lucrările mai mari?

CURENTUL MODERN prin care se pretinde nevoia de vindecări miraculoase, precum şi realitatea experimentării lor demonstrează o înţelegere total greşită a pasajului biblic cheie care vorbeşte despre această temă - Ioan 14:12. în acest verset citim promisiunea pe care o dă Domnul în camera de sus în seara de dinaintea morţii Lui. După ce Iuda Iscarioteanul a ieşit din mijlocul lor, lăsându-i pe cei unsprezece ucenici adevăraţi, Domnul Isus a rostit aceste cuvinte profunde: „Adevărat, adevărat, vă spun că cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu."

Cei unsprezece ucenici au înfăptuit, într-adevăr, semnele şi minunile pe care le-a făcut Isus, înviind oameni chiar şi din morţi. Ascultaţi acum cea de-a doua parte a promisiunii, pentru că această ultimă parte ni se aplică nouă cu precădere: „Ba încă va face altele şi mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl." Gândiţi-vă cât de mari au fost lucrările Domnului! Ele au fost incontestabile şi spectaculoase. El a schimbat apa în vin - o lucrare instantanee de creare în mod miraculos prin care s-a produs o reacţie biochimică extrem de complexă, al cărui produs final părea să aibă o „istorie" pe care n-o avea. El a înmulţit pâinile şi peştii, de ordinul miilor, dându-leînfăţişarea unei „istorii" pe care niciunul n-o avea. Gândiţi-vă la vindecările spectaculoase ale

leproşilor, schilozilor şi orbilor. Aduceţi-vă aminte că fiecare dintre aceste semne şi minuni conţinea un defect intenţionat şi hotărât de Dumnezeu. Apa care a fost schimbată în vin a rezolvat criza din timpul unei nunţi, dar după toate probabilităţile aceasta a fost singura dată când s-a făcut un asemenea lucru. Nicio altă nuntă din Galileea care s-a confruntat cu o problemă asemănătoare n-a mai beneficiat vreodată de un asemenea sprijin. Cu alte cuvinte, Isus n-a rezolvat în mod permanent, şi nici n-a intenţionat s-o facă, acest tip de problemă în Galileea.

Domnul nostru a hrănit cinci mii de oameni cu o singură ocazie şi patru mii de oameni cu o altă ocazie. Dar când a făcut toate acestea, intenţia Lui n-a fost să rezolve problema hranei din Galileea. Niciodată nu a plănuit aşa ceva. Domnul Isus a vindecat zeci de mii de oameni, dar e bine să ne amintim tot adevărul despre oamenii pe care i-a vindecat. Absolut fiecare a murit în cele din urmă. Cu alte cuvinte, El n-a rezolvat pentru totdeauna problema îmbătrânirii şi a deteriorării lor. El n-a avut o asemenea intenţie. Să ne amintim de Lazăr, înviat cu adevărat dintre morţi de Domnul Isus. Dar când a înviat din morţi, Lazăr a ştiut că va trebui să moară a doua oară. El a fost adus la viaţă cu un trup păcătos şi muritor ca acela în care a murit prima dată, pentru că Domnul nostru Isus n-a intenţionat să rezolve pentru totdeauna prin acea înviere problema morţii lui Lazăr.

Când ne gândim la aceste fapte, începem să înţelegem ce a dorit să spună Domnul nostru prin cuvintele: „Ba încă va face altele şi mai mari decât acestea." In mod clar se avea în vedere să se facă un lucru pe care Isus n-a venit să-1 facă în mod personal. Prin vărsarea sângelui Său şi a învierii Lui din morţi, El a vrut să pregătească doar calea pentru *lucrări şi mai mari.* Prin moartea Sa ispăşitoare şi prin învierea Sa, El a făcut cu putinţă ca noi, ucenicii Lui, să facem *lucrarea şi mai mare,* adică să luăm

revelaţia lui Dumnezeu, adevărata Evanghelie a lui Isus Cristos, şi să predicăm acel mesaj până la capătul pământului.

Din momentul când s-a sfârşit lucrarea lui Cristos, mii de oameni au auzit Evanghelia în fiecare an şi prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu au crezut acel mesaj. Apoi, în inimile lor păcătoase, întunecate şi

moarte din punct de vedere spiritual s-a făcut o minune. Oamenii aceştia au înviat pentru totdeauna, o minune care nu mai trebuie să fie repetată; o minune care vine ca o soluţie permanentă la toate problemele lor. Când Duhul lui Dumnezeu a intrat în viaţa acelor oameni ca să locuiască în inimile lor, ei au devenit parte permanentă a trupului lui Cristos, fiind iertaţi şi mântuiţi pentru toată veşnicia. Putem oare nega faptul că lucrarea aceasta este mult mai mare decât acele minuni temporare, fizice, cu toate că au fost mari pentru spaţiul fizic în care s-au petrecut? Vindecările miraculoase au fost numai nişte semne; ele n-au fost niciodată rânduite de Dumnezeu să fie o soluţie completă şi hotărâtă pentru problemele adânci şi reale ale rasei umane. Observăm că programul lui Dumnezeu pentru zilele noastre are două scopuri:

(1) Prin *lucrările mai mari* Dumnezeu Se ocupă de catastrofa spirituală a omului. Folosindu-Se de predicarea cu credincioşie a Cuvântului lui Dumnezeu în bisericile locale, Dumnezeu lucrează prin creştinii câştigători de suflete. Această misiune este mult mai importantă decât orice veste pe care s-ar putea s-o auzim cu privire la producerea unui semn sau a unei minuni. Orice semn sau minune făcute în acest veac ar însemna un pas înapoi în comparaţie cu lucrurile mult mai măreţe care se petrec acum prin poporul lui Dumnezeu.

(2) Cel de-al doilea scop al lui Dumnezeu este să ne pregătească pentru etapa finală a lucrării Sale de răscumpărare. în această fază El Se va ocupa şi de

trupul nostru. Pavel ne aminteşte de scopul pe care îl are Dumnezeu pentru trupurile noastre când zice: „... dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8:23). în cele din urmă, Dumnezeu va pecetlui regenerarea noastră spirituală cu un trup fizic glorificat atunci când ne va învia din morţi şi vom deveni perfecţi, văzându-L aşa cum este. Atunci toate lacrimile vor fi şterse, suferinţa şi durerea vor înceta, orice păcat va dispărea şi vom sta desăvârşiţi înaintea Lui pentru totdeauna ca servi ai Lui, fără limitările pe care le simţim acum.

Dumnezeu ne pregăteşte pentru acest lucru fără să ne dea vindecări instantanee şi spectaculoase care să îndepărteze povara, suferinţa, inconvenienţa şi disconfortul. Astăzi, El ne pregăteşte, prin harul Lui, să fim aceia care îndreaptă atenţia spre Cristos, nu spre *noi înşine* - nu spre ceea ce spunem sau spre ceea ce experimentăm noi, nu spre vindecarea noastră sau spre una ori alta. Haideţi să ne îndemnăm unii pe alţii şi să le îndemnăm şi pe cunoştinţele noastre carismatice să le îndrepte oamenilor privirile spre Cristos, nu spre noi. Tragedia cea mai mare a mişcării carismatice este văzută în acel accent uluitor pus asupra *mea* şi a *experienţei* mele, în loc să fie pus asupra lui Isus Cristos - a Cuvântului Său, a marii Lui trimiteri, a promisiunilor Lui, a programului Său, a planului Său şi a priorităţilor Sale. Bisericile din zilele noastre n-au nevoie de o formulă nouă de exorcizare sau de un lider nou care să facă vindecări. Biserica nu are nevoie de un nou val de oameni care să vorbească în limbi sau de o lucrare ciudată prin care oamenii să fie vindecaţi de otrăvire sau muşcături de viperă. Bisericile locale ale lui Cristos au nevoie de o nouă dedicare faţă de revelaţia lui Dumnezeu scrisă în sfintele Scripturi, care este infailibilă, inerentă, comple-

tă, suficientă şi care trebuie să fie predicată prin puterea Duhului Sfânt şi din dragoste faţă de oamenii pierduţi în păcatele lor.

Darurile de astăzi nu sunt aceleaşi

ORI DE CÂTE ORI CINEVA se miră sau rămâne confuz la vederea manifestării unor aparente „daruri" în cadrul mişcării carismatice, este vital să se arate că aceste „daruri" nu se aseamănă deloc cu semnele şi darurile care au fost experimentate de apostolii şi bisericile din perioada scrierii Noului Testament. Mulţi credincioşi (şi cu precădere credincioşi tineri) acceptă fără ezitare afirmaţia venită din partea învăţătorilor carismatici că fenomenul declanşării vorbirii în limbi care are loc în acest secol e o reproducere a ceea ce s-a întâmplat în primul secol.

Dar genul de vorbiri în limbi, de vindecări şi minuni despre care auzim astăzi sunt total diferite de cele care s-au petrecut cu două mii de ani în urmă. în acele zile vorbirea în limbi a însemnat vorbirea într-o limbă străină reală fără a învăţa acea limbă, în timp ce în zilele noastre vorbirea în limbi înseamnă vorbirea într-o limbă ciudată, nemaiauzită şi care este de multe ori descrisă a fi o limbă extatică şi cerească.
Aşa cum am arătat deja, vindecările din zilele noastre nu pot fi comparate nicidecum cu faptele minunate de vindecare din vremea scrierii Noului Testament. Vindecările din acele zile au fost instantanee, organice şi văzute de toţi. în plus, niciun apostol, după ce a

simţit că era chemat de Dumnezeu să facă vindecarea, n-a falimentat în realizarea vindecării. în contrast, astăzi vindecările sunt făcute numai asupra unui număr foarte mic de oameni care sunt „trataţi" de vindecătorii spirituali, iar bolile de care se zice că sunt vindecaţi au o natură mult mai simplă decât bolile de care au fost vindecaţi oamenii în vremurile biblice.
Pentru a apăra tipul de vorbire în limbi din zilele noastre, învăţătorii carismatici susţin că vorbitorii în limbi din biserica primară au vorbit limbi atât reale, cât şi „spirituale". Pentru a-şi sprijini învăţătura ei fac apel la 1 Corinteni 13:1, unde apostolul Pavel foloseşte expresia: „chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti." Acest verset, spun ei, confirmă că vorbirea în limbi poate antrena rostiri cereşti sau îngereşti, însă o analiză succintă a pasajului demonstrează că o astfel de interpretare este greşită pentru că Pavel, pentru a întări ceea ce spune, se foloseşte de hiperbolă. El zice: „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângă-nitor." Chiar dacă am face imposibilul (adică să vorbim în limbi îngereşti), fără dragoste suntem goi din punct de vedere spiritual.
Pavel foloseşte aceeaşi metodă de argumentare de mai multe ori în acest pasaj. De exemplu, el spune: „Şi chiar dacă ... aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic." Ne este cât se poate de clar că niciun om nu va cunoaşte vreodată absolut totul aici pe pământ, nici nu va fi în stare din punct de vedere fizic să mute munţii. Prin urmare, este clar că Pavel se foloseşte de o hiperbolă ca să-şi exprime punctul de vedere cât mai puternic posibil.
El zugrăveşte imaginea unui om care ar poseda genul de credinţă, cunoaştere şi limbă posibile doar în cer şi dovedeşte că oricât de măreţe ar fi realizările noastre

spirituale, ele nu au nicio valoare fără dragoste. Interpretarea care scoate din context aceste cuvinte ca să le folosească în sprijinul ideii că pe pământ credincioşii pot vorbi limbi îngereşti este cât se poate de defectuoasă.
Ştim că limbile care au fost vorbite în Faptele Apostolilor au fost limbi străine reale pentru că străinii prezenţi acolo le-au putut înţelege (Fapte 2:6). Opt ani mai târziu, Petru scrie despre un alt eveniment în care s-a vorbit în limbi, identic cu cel petrecut în ziua de Rusalii (Fapte 11:15-17). Noi mai ştim că vorbirea în limbi comentată de Pavel în 1 Corinteni a fost o vorbire în limbi străine reale pentru că Pavel afirmă acest lucru. Pe parcursul învăţăturii pe care o dă el, Pavel explică faptul că vorbirea în limbi reprezintă împlinirea proorociei lui Isaia care a spus că într-o zi evreii vor fi învăţaţi de Dumnezeu folosindu-se de buze şi limbi străine. Prorocia o găsim în Isaia 28:11-12.
Prorocia s-a împlinit în mod parţial în momentul în care babilonienii i-au dus pe evrei în robie. Prin intermediul „străinilor" Dumnezeu Şi-a pedepsit poporul străvechi. Dar Pavel spune că împlinirea reală a acestei profeţii este un semn pe care Dumnezeu îl dă în vremurile Noului Testament. Limbile, aşadar, erau limbi străine reale, limbile vorbite de Neamuri - date ca dar unor creştini şi rânduite de Dumnezeu ca să stârnească uimirea în inimile îndoielnice şi cinice ale evreilor şi să-i avertizeze că El stă în spatele noii biserici.

Ţinând cont de faptul că Luca, autorul inspirat al cărţii Faptele Apostolilor, şi Pavel au fost tovarăşi de lucru apropiaţi, nu este posibil ca ei să fi folosit exact acelaşi termen - ***limbi*** - ca să descrie daruri total diferite, unul fiind capacitatea de a vorbi o limbă străină, iar celălalt inspiraţia de a rosti cuvinte misterioase, extraordinare şi nerelaţionate la o limbă normală. Luca sau Pavel n-ar fi transmis niciodată o asemenea confuzie şi nici Duhul

Darurile de astăzi nu sunt aceleaşi

Sfânt al adevărului, autorul divin al Scripturilor, n-ar fi făcut aşa ceva.

In zilele noastre auzim ocazional că cineva ar fi vorbit într-o limbă care s-a descoperit a fi limba unui trib sau naţiune puţin cunoscută pe pământ. Dar aceste raportări nu sunt niciodată susţinute cu dovezi credibile. Este absolut sigur că nicio adunare carismatică din zilele noastre n-a fost încă martoră la fenomenul uluitor în care credincioşii să fi vorbit într-o limbă străină reală şi identificabilă, pe care ei să n-o fi învăţat niciodată, aşa cum s-a întâmplat cu ucenicii din vremurile Bibliei. Ceea ce se dă drept vorbire în limbi în zilele noastre e de obicei un exerciţiu memorat în urma unei mici pregătiri! Ca să înceapă să vorbească în limbi apelează la o anumită tehnică - dar despre acestea nu citim nicăieri în Biblie.

Cele mai frecvente sfaturi date de învăţătorii carisma-tici sună cam în felul acesta: oamenii sunt învăţaţi să nu mai gândească în limba lor când se roagă. Uneori li se dă sfatul să-şi imagineze că-L văd pe Mântuitorul ca să poată evita concentrarea la înşiruirea logică şi raţională a cuvintelor. Apoi aceştia trebuie să-şi înalţe glasurile cu încrederea că Dumnezeu va lua sunetul vocii lor şi-1 va transforma într-o limbă divină. Dacă le este de ajutor (cam aşa sunt de obicei instruiţi) e bine să-şi repete lor înseşi anumite sunete de bază. Pe măsură ce încep să emită în mod repetat sunete simple, din acest exerciţiu vor lua naştere propoziţii misterioase şi extatice.

Dar în vremurile Noului Testament vorbirea în limbi a însemnat o vorbire într-o limbă reală, pe care vorbitorii acelei limbi au înţeles-o (aşa cum vom vedea mai târziu), iar o altă persoană a primit în mod simultan darul traducerii ei pentru a corobora acel măreţ eveniment. Această manifestare reală a puterii Duhului a reprezentat un lucru care n-a putut fi *niciodată* contrafăcut şi care a putut înfrunta cele mai cinice examinări.

FENOMENUL CARISMATIC

Evreul cel mai exclusivist a fost lăsat fără grai, uimit şi mirându-se ori de câte ori a văzut manifestarea acelui semn (Fapte 2:6-7). Cu toate că semnul acesta n-a putut produce credinţă mântuitoare, rolul lui a fost să dovedească puterea lui Dumnezeu revărsată peste noua biserică creştină din acea vreme şi să avertizeze că perioada privilegiilor pentru evrei a luat sfârşit. Mesajul a fost clar şi hotărât. Acest tip de vorbire în limbi nu s-a mai întâlnit în zilele noastre.

Bestsellerul carismatic ***The*** *Holy Spirit and You* de Dennis şi Rita Bennett demonstrează cât de departe se situează de Noul Testament vorbirea modernă în limbi, în această carte Dennis Bennett spune că mulţi oameni au vorbit în limbi fără ca măcar să ştie. El scrie că atunci când le descrie oamenilor vorbirea în limbi, unii vor spune: „Oh, te referi la limba aceea amuzantă pe care am vorbit-o în vremea copilăriei mele, nu-i aşa? Asta mă face să mă simt fericit şi aproape de Dumnezeu." Bennett vorbeşte despre „o domniţă olandeză plăcută" care-i relata că a vorbit cândva în limbi şi ar dori s-o mai poată face. Când a întrebat-o de ce n-a mai încercat, ea a răspuns: „N-am avut curaj! Am un mic joc de cuvinte pe care-1 folosesc cu copiii când vrem să ne distrăm împreună şi mă tem că dacă încerc să vorbesc în limbi voi începe să mă folosesc de acel joc de cuvinte." Bennett a zâmbit şi i-a explicat femeii că acest „joc de cuvinte" era de fapt vorbirea ei în limbi. Era ceea ce i-a dat Duhul Sfânt.

Aceşti scriitori se numără printre liderii carismatici care cred că darul vorbirii în limbi se manifestă de multe ori fără să ştii. Cu alte cuvinte, semnul minunat al lui Dumnezeu din vremurile Noului Testament s-a transformat astăzi într-o voce atât de micuţă încât e nevoie să

auzi de la un consilier carismatic că ai acest dar.
Lipsa totală de claritate a lui Bennett asupra acestui subiect este văzută şi când răspunde la întrebarea: Ce

ar trebui să simţim când vorbim în limbi? El ne spune: „La început s-ar putea să nu simţi nimic; adu-ţi aminte că vorbirea în limbi nu este o experienţă emoţională. Tu încerci să dai duhului tău libertatea să-L laude pe Dumnezeu, după cum îl inspiră Duhul Sfânt. S-ar putea să treacă o vreme până când duhul tău începe să-ţi stârnească emoţiile, dându-ţi o conştientizare nouă a prezenţei lui Dumnezeu în tine. Pe de altă parte, s-ar putea să experimentezi o eliberare instantanee simţindu-te ca şi cum ai fi purtat în locurile cereşti. Atunci vei zece: «Slăvit să fie Domnul!» E minunat să faci acest lucru, să devii dintr-odată conştient de plinătatea lui Cristos în tine şi să te laşi purtat de ea. Mulţi alţii trăiesc un sentiment de uşurare şi eliberare a spiritului lor când încep să vorbească."
Cu toate că Dennis Bennett afirmă că vorbirea în limbi nu este o experienţă emoţională, el o descrie în termeni pur emoţionali. Potrivit descrierii lui, experienţa aceasta nu conţine nimic care să edifice sau să influenţeze înţelegerea ori care să transmită un mesaj pentru alţii şi, din această cauză, punctul lui de vedere cu privire la vorbirea în limbi nu se aseamănă câtuşi de puţin cu experienţa pe care au avut-o credincioşii din Noul Testament. Bennet dă exemplul unui pastor tânăr care era „hotărât să primească Duhul Sfânt". Tânărul acesta a trecut pe la biroul lui Bennet unde s-au rugat împreună ca el să primească plinătatea Duhului pe care o căuta. La scurt timp a fost cuprins de un tremur violent şi „a început să vorbească frumos într-o nouă limbă. A continuat să vorbească astfel timp de aproximativ două sau trei minute, după care s-a oprit." în acel moment s-a arătat destul de dezamăgit, i-a mulţumit lui Bennett pentru ajutor şi a plecat.
In ziua următoare i-a telefonat şi i-a spus: „îţi sunt recunoscător pentru că ai încercat să mă ajuţi, dar să ştii că n-am primit nimic." Bennett scrie că era pe punctul de a-i

spune: „Păcat; vei avea mai mult noroc data următoare", dar a considerat că ar fi făcut un lucru necugetat. In loc de aceste cuvinte i-a spus: „Ascultă, dragul meu, te-am văzut tremurând sub puterea Duhului Sfânt şi te-am auzit vorbind frumos într-o limbă pe care n-o cunoşti. Ştiu că îl cunoşti pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău, aşa că lucrul acesta trebuie să fi venit de la Duhul Sfânt. Nu te mai îndoi, ci începe să-I mulţumeşti Domnului pentru că te-a botezat cu Duhul Sfânt." O oră mai târziu, tânărul păstor i-a telefonat din nou ca să-i spună că „se simţea exaltat". El a mărturisit: „Când mi-ai spus ce să fac, am început să-I mulţumesc Domnului pentru că m-a botezat cu Duhul şi, oau, m-a lovit bucuria Domnului, iar acum sunt în al nouălea cer."
Să fi fost aceasta o experienţă reală de vorbire în limbi de tipul celei descrise în Noul Testament? Potrivit standardelor Noului Testament, singurul răspuns este că nu a fost aşa ceva. Limba aceea n-a fost o limbă străină autentică; ea n-a avut înţeles, mesaj sau traducere; nu era prezent nimeni care să aibă nevoie de autentificarea limbii ca semn, de aceea nu avem niciun motiv să negăm că acea înşiruire extatică de cuvinte nu s-a deosebit cu nimic de formulele rostite în multitudinea de secte necreştine. Orice ar crede dl Bennett, ceea ce s-a întâmplat acolo a fost experienţa emoţională a unei vorbiri în limbi, trăită de un tânăr cu intenţii sincere, care la momentul potrivit era convins în mod greşit că aşa lucrează Dumnezeu şi era foarte nerăbdător să-şi manifeste ciudatul „dar".
Darurile de astăzi, spre deosebire de cele din Noul Testament, nu au absolut nicio calitate de autenticitate, fiind total diferite de darurile originare, ele n-au nicio putere să confirme că Dumnezeu este în mod unic prezent cu poporul Său. Apostolii şi tovarăşii lor de slujbă au

avut daruri pe care niciunul nu le-a putut imita sau egala, în timp ce vorbirea în limbi şi vindecările făcute

Darurile de astăzi nu sunt aceleaşi
de evanghelicii carismatici din zilele de azi nu se deosebesc cu nimic de manifestările regăsite în sectele şi religiile necreştine de azi.
Foarte multe dintre religiile false pot să facă exact aceleaşi lucruri, dar mulţi dintre susţinătorii carismatici nu sunt conştienţi de această realitate. Vorbirea în limbi pe care o cunoaştem noi astăzi este manifestată în mod regulat între budişti, hinduşi, mormoni, musulmani, şintoişti, spiritişti şi adepţi ai vrăjitoriei. Mergând puţin în urmă, cei mai mulţi dintre quakaerii, irvingiţii, janse-niţii şi şakerii americani au vorbit fluent în limbi neidentificabile, la fel ca mulţi dintre evanghelicii de azi. Mult mai recent, mulţi dintre liberalii care neagă adevărurile Bibliei au început să practice vorbirea în limbi şi la fel au făcut şi mulţi romano-catolici, ca să nu mai vorbim de „hippiştii" extremişti şi alte grupări mărunte.
Un om de ştiinţă, scriind pentru un institut teologic prestigios din America, a descoperit că vorbirea în limbi era practicată de către eschimoşii din Hudson Bay, precum şi de preotesele triburilor din jungla din Borneo de Nord. Aşadar, nu există nimic cu calitate de autentificare în tipurile de limbi extatice din zilele noastre. Orice cult o poate face. în mod asemănător, tipul de vindecare pe care-1 observăm astăzi în cercurile evanghelice nu e cu nimic mai eficient decât slujbele de vindecare ţinute de creştinii scientologi şi de multe alte organizaţii non-evanghelice. Nu poate fi vorba de o vindecare de tip infailibil şi cu scop unic de confirmare, după cum se întâmplă în Noul Testament. în schimb, specialişti din domeniul medical ne spun că vorbirea în limbi se manifestă uneori în strânsă legătură cu anumite stări de sănătate mentală, cum ar fi transa, isteria, epilepsia şi schizofrenia. Vorbirea în limbi a mai avut loc şi sub influenţa drogurilor uşoare (LSD). Evident că niciun drog n-ar putea falsifica un dar spiritual adevărat. Un scriitor care tratează această temă atrage atenţia asupra

unui reportaj scris de Jung, în care acesta descrie un medium spiritualist care vorbea în limbi „fluent, rapid şi cu şarm. Ea vorbea cu o naturaleţe uluitoare şi, când termina, peste faţa ei se aşternea o expresie incredibilă de binecuvântare extatică". Cu câţiva ani în urmă ziarele relatau un reportaj despre sala de reuniune a unei şcoli din nordul Angliei, unde clasele a şasea se distrau hip-notizându-se unii pe alţii. Când directorul i-a ameninţat că-i va exmatricula din şcoală dacă mai prindea pe vreunul umblând prin şcoală într-o transă hipnotică, elevii şi-au îndreptat atenţia spre un alt fenomen misterios. Ei au încercat vorbirea în limbi. Niciunul dintre ei nu era creştin practicant, dar au reuşit să vorbească în limbi cu succes şi au făcut chiar o demonstraţie în faţa presei.
Ca atare, fie că e vorba de secte religioase sau de eretici, de religiile păgâne ale unor triburi izolate, de diferite dereglări de sănătate, elevii din clasa a şasea şi grupurile carismatice, vorbirea acestora în limbi nu are nicio valoare unică de autentificare. Dar limbile descrise în Noul Testament nu au putut fi niciodată copiate de aceşti oameni pentru că acele limbi n-au fost *extatice,* ci au fost ***limbi*** *adevărate.* Când ne gândim că vorbirea în limbi este considerată de învăţătorii carismatici o dovadă că persoana respectivă a fost botezată cu Duhul, dovada aceasta este cât se poate de săracă, pentru că ea poate fi copiată sau falsificată de oameni care sunt străini de orice experimentare a Duhului lui Dumnezeu.
Aşadar, darurile din zilele noastre sunt complet diferite de cele vizibile în Noul Testament şi, întrucât nu sunt unice pentru evanghelici, nu pot fi considerate semne de la Dumnezeu pentru autentificarea unei experienţe spirituale.

Scopurile darurilor s-au schimbat
PENTRU CĂ DARURILE s-au schimbat într-atât încât ele nu mai sunt uluitoare, nici unice pentru

bisericile lui Cristos, nu suntem surprinşi să vedem că noua abordare s-a gândit să le atribuie un scop nou. Cărţile carismatice enunţă motive total diferite pentru aceste daruri faţă de cele prezentate în Noul Testament. De exemplu, prin ele suntem învăţaţi că scopul vorbirii în limbi este uneori să transmită un mesaj adunării de credincioşi, iar alteori să facă acelaşi lucru în timpul de închinare personală înaintea lui Dumnezeu. Ele mai susţin că scopul acestora este acela de a oferi credincioşilor o experienţă spirituală deosebită pentru a-i întări în credinţă şi a-i apropia mai mult de Domnul.

Mulţi dintre scriitorii carismatici pun întrebarea: de ce nu se întorc oamenii la Dumnezeu în număr mare? Şi tot ei răspund: „Pentru că noi nu facem semne şi minuni şi din această cauză oamenilor le este greu să creadă. In urma semnelor şi a minunilor ei ar fi convinşi instantaneu." Toate aceste idei, oricât de plauzibile par ele a fi, lovesc în învăţătura Noului Testament.

Fiind întâi vorba de vorbirea în limbi, în 1 Corinteni 14:21-22 ni se spune că scopul acesteia a fost să dea un semn evreilor necredincioşi că Dumnezeu îi mustră şi

îşi manifestă prezenţa într-o nouă biserică. în general, darurile erau şi un semn al faptului că un nou tip de revelaţie se desfăşura, precum şi al faptului că Mesia a venit şi că Duhul Sfânt a coborât în mijlocul bisericii Domnului Isus Cristos. Darurile de vindecare mai aveau scopul special de a-i autentifica în mod personal pe apostoli ca adevăraţi mesageri ai lui Dumnezeu şi autori ai Scripturii inspirate. Când oamenii au vorbit în limbi n-a fost nicio îndoială că Duhul Sfânt inspira acele cuvinte. Acest dar combina impactul unei minuni sau semn cu un mesaj categoric. Străinii prezenţi acolo au rămas întotdeauna uimiţi.

îndepărtându-se de învăţătura Scripturii şi transformând vorbirea în limbi într-o experienţă mai mult personală, învăţătorii carismatici se află într-o gravă confuzie în ceea ce priveşte identitatea vorbirii în limbi. Scriitorii de seamă ai acestei mişcări se contrazic unii pe alţii într-un mod uluitor. Unii afirmă că prin vorbirea în limbi Dumnezeu comunică în mod supranatural cu duhul vorbitorului, cu toate că vorbitorul nu înţelege ce spune prin acea limbă. Alţii însă afirmă că vorbirea în limbi este o activitate prin care vorbitorul comunică cu Dumnezeu (cu toate că nici de data aceasta el nu ştie ce spune. într-o întâlnire publică interpretarea va fi răspunsul lui Dumnezeu.

Alţi învăţători carismatici preferă să stea deoparte şi să zică: „S-ar putea ca prin vorbirea în limbi fie Dumnezeu îţi vorbeşte ţie, fie tu îi vorbeşti lui Dumnezeu". Unul dintre scriitorii de seamă spune: „Copilul lui Dumnezeu e privilegiat să stea de vorbă cu Dumnezeu, iar vorbirea aceasta secretă omul n-o poate înţelege pentru că este limbajul divinităţii. El nu e înţeles nici de om, nici de diavol."

în mod firesc, dacă nu cunoaştem înţelesul cuvintelor este greu să ştim cine cui vorbeşte, fără să mai punem la socoteală ce se spune. Când scriitori carismatici de

seamă ai lumii au idei complet opuse despre ceea ce este vorbirea în limbi, cum mai poate cineva să creadă că au sprijin biblic pentru ceea ce propovăduiesc? în vremurile Noului Testament înţelesul limbilor străine era clar şi orice vorbire în limbi venea de la Dumnezeu pentru oameni, şi nu invers. în *vremea aceea* vorbirea în limbi era o limbă reală şi verificabilă, dată oamenilor într-un mod supranatural. în vremea de azi vorbirea în limbi este incomprehensibilă şi ciudată. în vremea de atunci vorbirea în limbi avea un mesaj. în *vremea de acum* e folosită în mod personal fără ca vorbitorul să ştie ce înseamnă. *în vremea de atunci* a fost un semn impresionant. *în vremea de acum* este o formă stranie şi supărătoare de vorbire neinteligibilă care îi deranjează pe ascultători şi care nu posedă nicio valoare solidă ca semn care să autentifice Evanghelia.

Ce să mai zicem despre argumentul carismatic care afirmă că semnele şi minunile ar trebui să

continue şi astăzi pentru a-i impresiona pe necredincioşi şi pentru a-i aduce la credinţa în Cristos? Răspunsul cel mai scurt este acela că semnele şi minunile din zilele noastre nu pot face acest lucru. Ele nu se pot compara cu semnele şi vindecările din perioada Noului Testament. Ba mai mult, nici chiar semnele originare n-au produs vreodată credinţa mântuitoare în inimile privitorilor. Ele au dovedit cu tărie că noul mesaj venea de la Dumnezeu şi au contribuit la strângerea laolaltă a mulţimilor; dar n-au avut puterea să producă o credinţă spirituală.

Uneori, semnele şi minunile au împiedicat lucrarea misionară pentru că au stimulat în mulţimi un fel de credinţă superstiţioasă (aşa cum se vede în Fapte 14:11-12). Scopul semnelor era să autentifice un mesaj *nou,* o biserică *nouă* şi în mod special pe apostoli ca mesageri adevăraţi hotărâţi de Domnul pentru El. Iată câteva texte biblice care dovedesc că minunile de vindecare au fost făcute doar de grupul apostolilor, iar aceste minuni

au fost făcute ca semne ale faptului că ei erau adevăraţii mesageri ai lui Dumnezeu.

Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne şi minuni în norod (Fapte 5:12). Căci n-aş îndrăzni să pomenesc niciun lucru, pe care să nu-1 fi făcut Cristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor şi a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Aşa că, de la Ierusalim şi ţările de primprejur, până la Iliric am răspândit cu prisosinţă Evanghelia lui Cristos (Pavel care a scris în Romani 15:18-19).

Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute între voi (2 Corinteni 12:12).

Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de marc, care, după ce a fost vestită de Domnul ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri şi felurite minuni şi cu darurile Duhului Sfânt, împărţite după voia Sa (Evrei 2:3-4).

Observăm că în acest ultim pasaj Cuvântul lui Dumnezeu pune minunile şi semnele la timpul trecut. Lucrul acesta nu poate însemna decât că oamenilor li se cerea să înţeleagă faptul că semnele erau deja pe sfârşite deoarece rolul lor era doar să ofere autenticitatea iniţială apostolilor Noului Testament şi perioadei Noului Testament, în Evrei 2, însuşi Noul Testament începe să privească în urmă şi să afirme: „Să nu uitaţi de semnele şi minunile care i-au adeverit şi i-au identificat pe apostoli. Aduceţi-vă aminte de felul în care acestea au întărit adevărul că ei vorbeau de la Dumnezeu!"

Mişcarea carismatică a făcut o greşeală fundamentală când a presupus că semnele şi minunile înfăptuite prin mâinile unor oameni dăruiţi trebuie să continue de-a lungul secolelor pentru a produce şi a susţine credinţa. Credinţa nu poate fi hrănită cu minuni. Dacă adevăraţii credincioşi învaţă să depindă de minuni şi de semne,

foarte curând adevărata lor credinţă spirituală va slăbi. Ei vor deveni dependenţi de aceste manifestări aşa cum mulţi oameni din societatea noastră modernă devin dependenţi de pastilele antidepresive. Ca să genereze credinţa mântuitoare, Dumnezeu Se foloseşte de Cuvântul Lui, nu de semne şi minuni, iar El susţine credinţa prin implicarea Sa personală în viaţa credincioşilor sinceri şi rugativi. Pasajul din 1 Corinteni 1 stă împotriva ideii că semnele ar putea produce sau întări credinţa. După ce repetă că învăţătura crucii este puterea lui Dumnezeu, apostolul afirmă: „Iudeii, într-adevăr, cer minuni, şi grecii caută înţelepciune; dar noi propovăduim pe Cristos cel răstignit" (vv.22-23). Dumnezeu nu le dă evreilor semnele pe care le doresc (pentru că ele nu produc credinţă mântuitoare), şi nici grecilor nu le dă alintul intelectual după care tânjesc (căci nici aceasta n-ar stârni în ei credinţa mântuitoare). Dar prezentarea Evangheliei poartă în ea întreaga putere a lui Dumnezeu.

Scopul originar al semnelor a fost să fie pecetea divină de autentificare a primilor mesageri ai

Calvarului. După ce mesajul a fost deja de multă vreme transmis, scopul originar a fost realizat, aşa că semnele nu mai au niciun rol. Ca să le dea un rol, învăţătorii carismatici au trebuit să creeze scopuri noi, dintre care niciunul nu este în acord cu scopurile iniţiale ale lui Dumnezeu.
41

Este Cuvântul lui Dumnezeu complet?

CARE ESTE **STAREA** Cuvântului lui Dumnezeu? Este el complet sau nu? Este Cuvântul lui Dumnezeu credinţa care a fost dată o dată pentru totdeauna sfinţilor sau este încă în proces de a ne fi revelat? Cea mai serioasă greşeală pe care o face mişcarea carismatică constă în faptul că ceea ce crede ea despre profeţii şi minuni loveşte exact la temelia Scripturii sub formă de revelaţie completă. Mulţi dintre cei care cred sincer în Cuvântul lui Dumnezeu au fost atraşi de ideile carismatice fără să îşi dea seama că această învăţătură subminează autoritatea totală a Scripturii.
Potrivit punctului de vedere carismatic, profeţiile sunt încă în curs de desfăşurare. Potrivit învăţăturii Bibliei, revelaţia a fost dată în vremea apostolilor şi nu trebuie să mai aşteptăm altă revelaţie directă de adevăr autoritar. Iată câteva pasaje din Evanghelia după Ioan în care Domnul Isus subliniază că ucenicii vor fi călăuziţi de Duhul Sfânt ca să transmită ÎNTREG adevărul pentru a oferi o revelaţie COMPLETĂ, perfectă şi finală.
Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe ***care-l*** *va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu* (Ioan 14:26).
Când va veni Mângâietorul pe care-L voi trimite de la
42

Este Cuvântul lui Dumnezeu complet?
Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Şi voi de asemenea veţi mărturisi, pentru că aţi fost cu Mine de la început (Ioan 15:26-27).
Mai *am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi* (Ioan 16:12-14).
Scriptura este completă, iar în Epistola către Iuda ne este încredinţată s-o ţinem în acest fel: „Preaiubiţilor, pe când căutam din tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obşte, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să lucraţi pentru credinţa care a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna (Iuda 3). In versetele finale din Apocalipsa ni se spune că nu va mai exista altă revelaţie. Vedenia şi prorocia sunt pecetluite.
Autorul carismatic J. Rodman Williams scrie într-o manieră tipică mu ltor autori carismatici, insistând asupra faptului că Dumnezeu încă vorbeşte prin limbi şi profeţii. In cartea sa *The Era of the Spirit* el scrie: „Dumnezeu vorbeşte în profeţie. Este cât se poate de simplu, de profund şi de uluitor! In timpul părtăşiei e posibil ca cineva prezent să aibă un cuvânt profetic, şi atunci sunt valabile cuvintele «aşa vorbeşte Domnul». Cei mai mulţi dintre noi cunoaştem prorociile înregistrate de Biblie şi le acceptăm ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem obişnuiţi să auzim din partea lui Isaia sau a lui Ieremia cuvintele: «aşa vorbeşte Domnul», dar să auzim că şi Tom sau Măria vorbesc astăzi aceleaşi cuvinte ...! Mulţi dintre noi s-au convins că prorocia s-a sfârşit odată cu scrierea Noului Testament ... până când, dintr-odată, prin lucrarea Duhului Sfânt profeţia reînvie."
învăţătorii carismatici susţin că prorociile, vedeniile şi „cuvintele de înţelepciune" primite de ei, cu toate că sunt un mesaj direct de la Dumnezeu, nu subminează
43

Scriptura pentru că toate trebuie să fie testate cu Scriptura. Dar sute de prorocii şi vedenii „primite" de credincioşii carismatici nu sunt testate de Biblie şi un număr mare de revelaţii *nu*

pot fi testate în acest fel pentru că ele vizează probleme curente din jurul credinciosului şi al bisericii. Cum să testezi un mesaj, când tot ce face acesta este să acuze pe cineva de nesinceritate sau declară că cineva se va vindeca de o boală obişnuită.
Chiar şi atunci când prorociile moderne sunt simple reafirmări ale adevărului biblic, ele subminează Scriptura, deoarece Dumnezeu a spus că Biblia este singurul canal de revelaţie şi ea este pe deplin suficientă pentru toate nevoile noastre. Dumnezeu a spus că niciun adevăr nu va mai fi revelat prin mesaje sau voci directe date în momente când avem nevoie de călăuzire, mângâiere sau încurajare. Nouă nu ni se va da niciun fel de revelaţie suplimentară pentru că ni se cere să folosim doctrinele, promisiunile şi mângâierile revelate deja în Scriptură ca să ne îndrume în orice situaţie.
Nu e suficient ca învăţătorii carismatici să spună că mesajele lor „suplimentare" nu contrazic Biblia. Acestea o subminează în mod cert sub o altă formă - ele sunt oferite ca un izvor alternativ de lumină şi ajutor şi îi îndepărtează pe copiii lui Dumnezeu de la singura sursă a Adevărului obiectiv. Domnul ne vorbeşte clar prin Pavel în Romani 15:4: „Şi tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca, prin răbdarea şi prin mângâierea pe care o dau Scripturile să avem nădejde."
Problema constă în faptul că învăţătorii carismatici nu înţeleg faptul că Scripturile sunt (a) complete (b) total suficiente pentru toate nevoile noastre şi (c) suficient de adânci şi profunde pentru orice situaţie posibilă. Fie că o fac conştient sau inconştient, ei se alătură grupurilor de eretici atunci când minimalizează rolul Cuvântului lui Dumnezeu. Biserica Romano-Catolică a adăugat la

Biblie tradiţiile şi pe liderii bisericii ca surse cu autoritate. Teologii liberali au aşezat raţiunea şi ştiinţa lor pe poziţie de egalitate cu Scriptura. Mişcările „pietiste" eretice au aşezat „lumina lor lăuntrică" la acelaşi nivel cu Scriptura - şi exact acelaşi lucru îl fac din ce în ce mai mult nenumăraţi lideri carismatici.
Scripturile sunt complete şi, aşa cum afirmă şi *Mărturisirea de Credinţă Baptistă de la 1689,* „la Scriptură să nu se adauge nimic prin descoperirea Duhului sau prin tradiţia oamenilor". Să nu adăugăm nimic la ea nici să nu o suplimentăm prin prorocii, limbi, vedenii sau experienţe. Finalizarea Noului Testament a fost parte a „etapei de fundamentare" a Bisericii, iar pentru această perioadă de fundamentare Biserica a primit daruri speciale de descoperire (apostoli şi proroci). în momentul în care Cuvântul lui Dumnezeu a fost complet, etapa de fundamentare a Bisericii a fost completă, iar darurile de descoperire n-au mai fost date. Imaginaţi-vă pentru un moment tabloul biblic al perioadei de fundamentare.
Apostolii făceau semne şi minuni ca să întărească adevărul că Mesia a venit şi că lor le-a revelat Cuvântul Lui. Astfel, în Efeseni 2:19-20 citim: „Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos."
Observăm că biserica este zidită, nu pe temelia lui [sus Cristos, ci pe *temelia apostolilor şi a prorocilor.* Desigur, Cristos este adevărata temelie a bisericii pentru că nimeni nu poate pune o altă temelie decât aceea care este pusă şi care este Isus Cristos; dar este nevoie de o altă temelie - apostolii şi prorocii - pentru un motiv bine întemeiat. Să ne amintim că Isus Cristos, care a murit în locul nostru şi care este autorul credinţei noastre, nu a scris niciun cuvânt din Biblie. Niciodată n-am fi

ştiut nimic despre ce a făcut El pe cruce, nici n-am fi auzit despre mormântul gol şi despre înviere dacă n-ar fi existat funcţia unică care a fost îndeplinită de apostoli şi proroci. Din

punctul de vedere revelaţional, tot ce ştim despre Dumnezeu, despre Fiul Său iubit şi despre adevărata Evanghelie a ajuns la noi exclusiv prin apostolii şi prorocii din vremurile biblice. Domnul Isus este piatra din capul unghiului, dar apostolii şi prorocii au fost cei care au scris tot Noul Testament. Doi apostoli şi doi proroci au scris cele patru evanghelii. Cei doi apostoli au fost Matei şi Ioan, iar cei doi proroci au fost Marcu şi Luca. Care este diferenţa între aceste două tipuri de persoane inspirate? Apostolii au fost oameni aleşi de Dumnezeu ca să umble cu Isus în timpul lucrării Sale publice de trei ani şi jumătate, iar unii dintre ei au căpătat revelaţia specială de a scrie Scriptura. Prorocii au fost oameni care n-au umblat în mod special cu Isus, dar şi ei au primit mesaje din partea lui Dumnezeu, iar unii dintre ei au primit o revelaţie specială pentru a scrie Scriptura.

întreg Noul Testament a fost scris de apostoli şi proroci. Au fost apostoli precum Petru, Ioan şi Pavel, ca un apostol special, şi proroci precum Luca (care a scris Fapte), Iacov şi Iuda, fratele vitreg al lui Isus, plus autorul cărţii *Evrei*. Domnul Isus n-a scris niciun cuvânt. Grupul acesta de apostoli şi proroci a fost limitat special şi ales ca să formeze baza pentru a întemeia biserica în Sfintele Scripturi. Nu mai pot exista alţii ca ei pentru că ei sunt temelia. O clădire are o singură temelie care trebuie să fie fixă, stabilă, completă şi sigură înainte de a ridica pe ea clădirea. De aceea nu mai pot exista alţi apostoli şi proroci pe lângă cei care sunt numiţi în Scriptură -temelia.

Pavel a fost un apostol special pregătit de Dumnezeu să asigure trecerea de la apostolii israeliţi care au umblat cu Isus spre lumea Neamurilor. în 1 Corinteni 15, Pavel

spune că Domnul Isus înviat a fost văzut de toţi apostolii - *după ei toţi, ca unei stârpituri, mi S-a arătat şi mie.* în acest loc Pavel arată că el a fost ultimul apostol. După el n-a mai fost altul. Multor creştini din ziua de azi nu le place caracterul final al revelaţiei. Atitudinea celor din mişcările caris-matice şi din cele similare acesteia sună cam aşa: „Este nedrept! Eu vreau să fiu proroc. De ce a dat Dumnezeu învăţătura numai prin ei? Credinţa mea este ca a lor, dacă nu mai mare. Vreau să fiu canalul unei noi revelaţii. Vreau să fiu vorbitorul, o voce, gura lui Dumnezeu. Vreau ca de pe limba mea sa iasă cuvinte divine."

Singurul răspuns biblic faţă de această atitudine este următorul - „Tu n-ai acest privilegiu. Tu n-ai fost special ales de Dumnezeu ca să faci parte din temelia Bisericii Sale. Temelia a fost de mult terminată. Acum tu te afli în faza de structură finală a istoriei bisericii. Tu nu poţi avea niciodată privilegiile unor revelaţii speciale. în cazul tău nu se pune problema dacă Dumnezeu are puterea s-o facă sau dacă tu ai credinţa s-o primeşti. Totul se rezumă la faptul că Dumnezeu n-a planificat ca biserica Sa să aibă 14,15 sau 20 de temelii diferite, sau 75 sau 156 de diferiţi apostoli şi proroci. Nu mai există apostoli şi proroci."

Cât de bucuroşi şi recunoscători ar trebui să fim noi pentru privilegiile pe care ni le-a dat Dumnezeu. Noi n-ar trebui să pretindem şi să ne dorim privilegii nelegitime. Noi n-ar trebui să manipulăm sau să interpretăm greşit adevărul Lui ca să avem experienţe pe care Dumnezeu n-a intenţionat niciodată să le avem în această etapă a istoriei Bisericii Sale. Chiar în timpul vieţii apostolilor - pe măsură ce Scripturile erau aproape încheiate - vedem semne că puterea lor de a face semne şi minuni a fost tot mai mică. Să luăm exemplul lui Pavel. Se pare că ultimul semn miraculos de vindecare pe care 1-a experimentat a fost pe

Insula Malta, când a scuturat vipera veninoasă. întâmplarea aceea i-a uimit pe locuitorii insulei şi a atras atenţia asupra autorităţii divine a lui Pavel ca apostol. Atât cât putem afirma, aceasta a fost ultima lui experienţă de vindecare, pentru că ulterior a scris epistole care cuprindeau în ele afirmaţii ca acestea:

Mai întâi către Filipi, biserica sa favorită: „De când am primit prin Epafrodit ce mi-aţi trimis ... şi era foarte mâhnit pentru că aflaserăţi că a fost bolnav. Ce-i drept a fost bolnav, şi foarte

aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el. Şi nu numai de el ci şi de mine ...". Acum, boala lui Epafrodit a fost una îndelungată şi, totuşi, nu se face nici măcar o aluzie la faptul că Pavel l-ar fi vindecat. Cum se explică boala îndelungată a acestuia dacă Pavel ar mai fi avut puterea de vindecare instantanee şi supranaturală?
Apoi Pavel scrie în ultima sa epistolă, 2 Timotei, aceste cuvinte: „Iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet." De ce a făcut Pavel acest lucru? Dacă avea puterea să-1 vindece, de ce n-a făcut-o? Credem că el n-a putut să-1 vindece. De fapt, Pavel i-a spus lui Timotei: „pentru de-sele tale îmbolnăviri de stomac să mai bei puţin vin."
înţelegem noi ce implicaţii are acest lucru? Temelia Bisericii se afla în faza finală. Unii au sugerat că în jurul anului 70 d. Cr., pe care Pavel n-a mai ajuns să-1 cunoască, întregul conflict cu Israel a luat sfârşit odată cu distrugerea Templului, iar era apostolică a semnelor şi a minunilor s-a încheiat. Indiferent dacă acesta a fost momentul retragerii semnelor, Pavel n-a mai aşteptat până în anul 70. Pavel a ajuns să vadă însă cum schela temeliei bisericii era îndepărtată. Pe măsură ce revelaţia scrisă pe care urma să fie zidită Biserica lui Cristos se apropia de final, semnele s-au stins. Este probabil ca Ioan, ultimul supravieţuitor dintre apostoli, să nu mai fi experimentat în timpul vieţii lui nicio minune de vindecare.
Pentru că Mântuitorul însuşi ne-a spus că *tot* adevărul

va fi încredinţat ucenicilor şi pentru că darurile cu scop de revelare sunt descrise de Pavel drept temelie, noi nu avem nevoie să mai adăugăm la ele sau să înlăturăm din ceea ce este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat, arată Proverbe 30:5-6. *Nu adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească şi să fii găsit mincinos.* Dacă adăugăm ceva la ceea ce a spus Dumnezeu, şi El ne va adăuga urgiile pe care le-a scris în cartea Apo-calipsa, ultimele versete ale Bibliei. Urgiile acestea sunt descrise în Apocalipsa 6:19. De aceea, trebuie să dorim să cunoaştem exact limitele Cuvântului lui Dumnezeu revelat. El nu e interesat de adăugirile sau omisiunile noastre.
Cuvântul Lui este infinit de important, preţios, valoros, iar Dumnezeu ne spune aşa cum i-a spus odată lui Israel: „Să nu îndrăzniţi să adăugaţi un cuvânt la ceea ce am spus Eu pentru că dacă veţi face veţi cădea sub judecată." Acest lucru trebuie să rămână în atenţia noastră când ne gândim la locul „prorociei" din zilele noastre. Cum ne comportăm cu temelia lui Dumnezeu, cu revelaţia lui Dumnezeu apostolică şi profetică? Cum sunt afectate în zile noastre unicitatea şi semnificaţia celor spuse de Dumnezeu în Cuvântul Lui de ideea că şi astăzi Dumnezeu inspiră proroci? Oare nu se nimiceşte această unicitate şi nu se ştirbeşte exclusivitatea şi autoritatea absolută a singurului Cuvânt desăvârşit al lui Dumnezeu?

Niciodată limbile n-au fost date pentru beneficiul personal

ASTĂZI, PRACTICA vorbirii în limbi este susţinută în cercurile carismatice în cea mai mare parte pentru beneficiul personal. Este dorită ca un semn *personal* şi pentru valoarea ei spirituală, emoţională şi extatică în devoţiunea privată. Dar aceasta se datorează eşecului de a înţelege învăţătura simplă a Noului Testament. Că toate *darurile* au fost lăsate pentru folosul întregii biserici. Niciodată nu s-a intenţionat ca ele să fie pentru folosul personal al vorbitorului în limbi. 1 Corinteni 12:7 ne clarifică acest lucru: „Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora."
Principiul ar trebui să ne fie clar - fiecare dar este dat ca să fie de folos într-un anumit fel *întregii biserici,* nu celui care posedă darul. în plus, Pavel nu are în vedere biserica locală, ci pe cea de pretutindeni. De exemplu, apostolii n-au fost prezenţi în majoritatea bisericilor locale, dar învăţătura lor a fost de folos tuturor bisericilor.
Pentru că vorbirea în limbi a fost un semn pentru evrei, ea a validat noua biserică creştină

pentru poporul evreu şi, ca atare, beneficiul a fost enorm pentru întreaga biserică. In plus, mesajul transmis printr-un vorbitor în limbi a fost o „prorocie" utilă congregaţiei care a auzit-o. Cu siguranţă a fost o formă de prorocie mai

greoaie, pentru că avea nevoie de traducere şi din acest motiv era inferioară prorociei directe. Valoarea proroci-ei transmise prin metoda vorbirii în limbi era inevitabil mai mică. Cu toate acestea, mesajul care se transmitea prin acea limbă era un cuvânt real de la Dumnezeu pentru adunarea credincioşilor, iar vorbitorul în limbi era şi el un fel de proroc. Atunci, unde îşi găsesc învăţătorii ca-rismatici justificarea pentru întrebuinţarea „personală" a vorbirii în limbi în rugăciune sau în devoţiunea personală? In mod uimitor, aceştia îşi iau această justificare din versete care sunt lăsate să demonstreze că vorbirea în limbi *nu* trebuie să fie folosită în acest fel.

Un astfel de verset este 1 Corinteni 14:2: „In adevăr, cine vorbeşte în altă limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu." Vorbirea în limbi a apărut în momentul în care Duhul Sfânt i-a mişcat pe oameni să vorbească, aşa cum se înţelege din toate referinţele găsite în Fapte. Dumnezeu a dat cuvintele, iar limbile au fost un mesaj de la Dumnezeu către popor şi nu invers.

Vorbitorul în limbi din 1 Corinteni 14:2 are un mesaj de la Dumnezeu pe care îl înţelege, pentru că Pavel continuă să spună că el se zideşte. De aceea, se pare că vorbitorii în limbi din Corint nu se deranjau să-şi traducă vorbirea în limba zilei şi de aceea apostolul demonstrează absurditatea omisiunii lor. Dacă Dumnezeu dă mesajul, zice apostolul, iar vorbitorul în limbi (sau traducătorul) nu-1 traduce pentru biserică, înseamnă că Dumnezeu sfârşeşte prin a fi singurul ascultător!

O astfel de situaţie este dăunătoare pentru că ea întoarce scopul vorbirii în limbi împotriva ei înseşi. Limbile - declară Pavel - nu sunt pentru folosul lui Dumnezeu sau pentru folosul individului care vorbeşte în limbi, ci sunt cuvinte venite de la Dumnezeu pentru a fi ascultate şi înţelese în adunarea publică a bisericii. In aceasta a constat testul pentru toate vorbirile în limbi din acele zile - aduceau ele un mesaj de la Dumnezeu pentru bi-

serică? Vorbitorul în limbi *trebuie* să traducă pentru ca biserica să poată fi zidită (vezi 1 Corinteni 14:5).

învăţătorii carismatici se folosesc de 1 Corinteni 14:4 pentru a sprijini ideea vorbirii în limbi particulare: „Cine vorbeşte în altă limbă se zideşte pe sine însuşi." Pavel nu justifică aici vorbirea în limbi pentru ea însăşi, ci se ocupă de greşeala de a nu traduce limba pentru restul congregaţiei. Pe parcursul argumentului său spune în mod repetat că limbile *trebuie* să transmită un mesaj pentru adunare. Pavel afirmă: „Oricine aduce un mesaj într-o limbă străină fără să-i asigure traducerea îşi vorbeşte lui însuşi, se zideşte doar pe sine şi foloseşte greşit mesajul care i-a fost încredinţat." Faptul că aceşti vorbitori în limbi erau *zidiţi* (adică *înţelegerea* lor era zidită) ne spune că ei cunoşteau înţelesul limbilor pe care le vorbeau. Probabil că pentru unii dintre ei folosirea acelui dar devenise mai importantă decât scopul lui. Când Noul Testament declară că toate vorbirile în limbi trebuie să *zideascâ,* el descalifică orice limbă netradusă care nu conduce la edificarea *înţelegerii.* Aceasta înseamnă că nu e posibil să ai darul limbilor doar ca o experienţă emoţional spirituală. Oricând se foloseşte cuvântul *zidit* în greaca Noului Testament, el apare într-un context care are legătură cu învăţarea unor adevăruri tangibile, disiparea misterului, a superstiţiei sau a confuziei. Zidirea sau edificarea trebuie să fie realizată prin cuvinte de învăţătură, încurajare sau mărturie ori chiar prin puterea exemplului. Dar în fiecare caz cei care beneficiază de acest lucru capătă o lecţie explicativă şi categorică pentru ca înţelegerea lor să fie edificată. E vorba, aşadar, de o edificare a înţelegerii. (Vezi Romani 14:19; 15:2; 1 Corinteni 8:1; 10:23; 14:3; şi 12; 2

Corinteni 10:8; 12:19; 13:10; Efeseni 4:12-16; 1 Tesaloniceni 5:11; 1 Timotei 1:4-5.)
învăţătorii carismatici cred că în 1 Corinteni 14:13-14 Pavel susţine ideea că cineva poate vorbi într-o limbă
52
Niciodată limbile n-au fost date pentru beneficiul -personal
fără s-o înţeleagă: „De aceea, cine vorbeşte în altă limbă, să se roage să aibă şi darul s-o tălmăcească, fiindcă dacă mă rog în altă limbă duhul meu se roagă dar mintea mea este fără rod." Credincioşii carismatici interpretează aceste cuvinte prin faptul că cineva se poate ruga în limbi (în duhul) chiar dacă înţelegerea este inexistentă. Dar pentru credincios acest lucru este inacceptabil, pentru că orice activitate spirituală trebuie să implice totdeauna şi *mintea.* Pavel spune în mod emfatic: „Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea" (1 Corinteni 14:15).
Cum putem atunci să explicăm situaţia corinteanului care vorbeşte în limbi, dar nu înţelege mesajul acestora? E posibil ca avertizarea apostolului să aibă de-a face cu cazul unui vorbitor în limbi al căror mesaj nu reuşeşte să fie transmis. Să presupunem că vorbitorul a primit darul vorbirii în limbi de mai multe ori înainte. într-o zi, în timpul închinării publice, în timp ce era plin de dragoste şi laudă pentru Dumnezeu, simte o puternică înclinare „să rostească ceva" în limba dată lui de Duhul. Probabil că în mintea lui cuvintele limbii străine iau formă, dar de data aceasta cuvintele nu sunt însoţite de ni-ciun înţeles. (Cine vorbeşte deseori în limbi îşi va aduce aminte de multe cuvinte sau fraze din limbile pe care le cunoaşte, iar când este stăpânit de dorinţa puternică de a fi folosit de Dumnezeu ca să aducă un mesaj pentru congregaţie, anumite fraze dintre cele pe care le cunoaşte se pot învălmăşi involuntar în conştiinţa lui.) Dacă vorbitorul în limbi nu înţelege semnificaţia cuvintelor, este evident că nu se află sub călăuzirea Duhului, pentru că vorbirea în limbi - la fel ca rugăciunea şi cântatul - trebuie să implice înţelegerea. Cu toate că vorbele i se învârt în minte, încercând să se „elibereze", ele nu au niciun înţeles pentru că Domnul nu-i dă acestuia un mesaj pentru întâlnirea respectivă. în asemenea circumstanţe el nu are voie să vorbească.
53
FENOMENUL CARISMATIC
Porunca apostolului pentru vorbitorul în limbi în asemenea împrejurări este să se roage ca să capete cuvinte care să aibă înţeles (1 Corinteni 14:13).
Mai există un verset în 1 Corinteni 14 pe care caris-maticii îl folosesc ca să arate că oamenii pot vorbi şi se pot ruga în limbi în particular: „dacă nu este să tălmăcească, să tacă în biserică şi să-şi vorbească numai lui însuşi şi **lui** Dumnezeu" (v. 28).
După cum va observa oricare cititor atent, apostolul nu poate încuraja aici întrebuinţarea în particular a vorbirii în limbi. El nu şi-ar putea contrazice în acest loc afirmaţiile făcute mai devreme conform cărora limbile sunt (a) pentru folosul întregii biserici, (b) sunt nefolositoare dacă nu sunt traduse şi (c) au fost date ca un semn public care să creeze uimire în inimile evreilor. Interpretarea dată de carismatici acestui verset îl forţează pe Pa vel să ignore tot ce a spus anterior despre vorbirea în limbi! în acest verset Pavel se ocupă de o altă situaţie posibilă, care ar fi putut apărea în cadrul închinării bisericii din Corint când un vorbitor în limbi s-ar fi ridicat să transmită un mesaj. Am putea presupune că acest vorbitor s-ar afla într-o situaţie diferită faţă de cea a cazului anterior care nu îşi înţelegea cuvintele care îi veneau în minte. Acest vorbitor se pare că îşi înţelege cuvintele şi crede că are un mesaj adevărat de la Dumnezeu. Totuşi, Pavel insistă ca acesta să se consulte cu alţi fraţi de-ai lui care vorbesc în limbi ca să vadă dacă vreunul din ei poate înţelege şi traduce acea limbă.
In felul acesta, Dumnezeu asigură o dublă verificare a tuturor vorbirilor în limbi. In primul rând, vorbitorul trebuie să înţeleagă limba pe care o vorbeşte, iar apoi un traducător trebuie să-i confirme că şi el a căpătat aceeaşi înţelegere asupra limbii respective. Această regulă elimină complet posibilitatea ca vorbitorul în limbi să greşească imaginându-şi un anumit înţeles pentru limba pe care o vorbeşte; în cele din urmă, chiar şi un om

evlavios poate face o astfel de greşeală. Această „interpretare dual㔠îi confirma evreului sceptic din exterior că acel dar era o minune de necontestat - ne aducem aminte că valoarea vorbirii în limbi consta în faptul că era un semn pentru evrei.
Maniera practică în care vorbitorii în limbi au colaborat între ei e probabil explicată în 1 Corinteni 14:28-30, unde ni se dă impresia că profeţii (între care probabil erau incluşi şi vorbitorii în limbi) stăteau toţi împreună. Nu cred că au fost mulţi (dacă ne aducem aminte de numărul mic de profeţi existenţi în Antiohia - Fapte 13:1), aşa că era uşor să se consulte între ei înainte sau în timpul întâlnirii.
Dacă niciunul dintre traducători nu este capabil să coroboreze o limbă, vorbitorului îi este poruncit să-şi vorbească lui însuşi şi lui Dumnezeu, ceea ce nu înseamnă că el se antrena imediat într-o vorbire în limbi privată în cadrul adunării! Tot ce înseamnă este ca el să-şi păstreze cuvintele pentru el însuşi şi să-I ceară lui Dumnezeu să-i limpezească mintea şi să se folosească de el altă dată potrivit voii Sale suverane. Cu alte cuvinte, el tace şi se supune voii lui Dumnezeu. Probabil că în tăcerea inimii sale, el îşi aude mesajul pe care ar trebui să-l împărtăşească mai târziu cu alţi învăţători şi profeţi, dar în absenţa unui traducător inspirat el nu are autorizarea să transmită acel mesaj cu voce tare. Sumarul învăţăturii lui Pavel din acest loc este acela că toate limbile adevărate sunt un mesaj pentru congregaţie. înţelesul acelor limbi va fi priceput de vorbitor şi apoi confirmat de un traducător.
Dacă aceste cerinţe nu pot fi îndeplinite, atunci vorbitorul în limbi trebuie să tacă şi să se roage lui Dumnezeu pentru călăuzire. Folosirea în particular a limbilor este aşadar exclusă de apostol, care subliniază că toate darurile spirituale trebuie să aibă drept rezultat edificarea bisericii şi să ofere poporului evreu un semn

cu adevărat supranatural. Totuşi, carismaticii folosesc aceste versete ca pe un drept de a vorbi în limbi în mod privat şi sub o formă mistică.

8
Să căutăm personal darurile?
ÎNDEMNUL APOSTOLULUI PAVEL de a umbla după darurile cele mai bune (1 Corinteni 12:31) este folosit de carismatici ca o dovadă că toţi credincioşii ar trebui să umble după manifestarea darurilor carismatice. Dar o asemenea interpretare a acestui verset este cât se poate de superficială. Când citim acest verset trebuie să punem două întrebări - cui îi vorbeşte apostolul? Şi - care sunt darurile cele mai bune? Răspunsul la prima întrebare este că apostolul nu le vorbeşte *indivizilor,* ci vorbeşte *întregii biserici din Corint.*
Biserica locală ca întreg trebuie să dorească darurile cele mai bune, să se roage pentru ele şi să le preţu iască. Este greşit ca *individul* să nutrească dorinţa de a avea anumite daruri, dar dorinţa bisericii de a le poseda este corectă. Dacă Pavel ar fi vrut să spună că *indivizii* ar trebui să dorească să aibă darurile cele mai bune pentru ei înşişi, înseamnă că ni s-a poruncit tuturor să stârnim în noi ambiţia de a fi apostoli, lucru care este greşit.
Care sunt darurile cele mai bune? Să fie vorbirea în limbi? Să fie vindecarea? Răspunsul este dat în 1 Corinteni 12:28; cel mai mare dar este ***apostolici*** şi cel mai neînsemnat dar este *vorbirea în felurite limbi.* Cu alte cuvinte, Pavel ne spune (nouă în calitate de congregaţii) să nu dorim sau să tânjim după vorbirea în limbi, ci să dorim apostolia. Dar cum e posibil ca o biserică să dorească

sincer darul apostoliei? Răspunsul îl găsim în cuvântul grecesc *zello,* care se traduce prin *dorinţă sinceră.* Acest cuvânt înseamnă să fii zelos pentru ceva. Cuvântul ***zel*** derivă din

cuvântul grecesc *zello.* Pa vel ne îndeamnă să favorizăm cu căldură apostolii. Ni se cere să-i sprijinim cu putere.
A dori cu sinceritate darul apostoliei înseamnă că biserica va asculta cu evlavie şi va preţui învăţătura apostolilor ei. Aceasta nu înseamnă că biserica trebuie să dorească *mai mulţi* apostoli. Bisericilor li se mai porunceşte să aprecieze şi să dorească celelalte slujiri pe care le dă Dumnezeu, rugându-se pentru pastori şi învăţători şi apreciind expunerea cu credincioşie a Cuvântului.
Atunci, de unde apare învăţătura că toţi trebuie să dorim să vorbim în limbi? Apare în urma unei interpretări greşite a cuvintelor lui Pavel.
In 1 Corinteni 14:39, apostolul le spune corintenilor să *râvnească după prorocire,* cuvinte care înseamnă că trebuie să aprecieze cu recunoştinţă şi zel slujirea temporară a profeţilor (care au fost daţi de Dumnezeu până în momentul în care Scripturile au fost complete). Pavel nu le spune membrilor din biserică în mod individual să aibă ambiţia de a proroci, ci îndeamnă biserica în ansamblul ei să dorească proroci şi să-i preţuiască. Punctul de vedere carismatic despre acest verset este acela că fiecare credincios ar trebui să tânjească să profeţească, dar ideea aceasta este contrară învăţăturii biblice care spune că darurile spirituale sunt date conform voii suverane a lui Dumnezeu (1 Corinteni 12:7-11). Apostolul ne spune foarte ferm că aceste daruri sunt împărţite în mică măsură (1 Corinteni 12:29-30) şi nu pe baza unei ambiţii spirituale.
Porunca de a dori darurile cele mai bune este, aşadar, dată bisericilor, nu indivizilor. Şi chiar dacă ar fi o poruncă pentru indivizi, nu l-ar justifica pe un credincios să aibă ambiţia să vorbească în limbi, pentru că limbile

apar pe lista apostolului ca *darul cel mai mic,* nu darul cel mai mare. Chiar dacă vorbirea în limbi avea o valoare puternică de verificare în zilele ei, Pavel o plasează cu mult sub poziţia profeţiei directe şi chiar mai prejos de obişnuita dare de învăţătură. în 1 Corinteni 12:28, Pavel plasează vorbirea în limbi la capătul listei cu daruri spirituale, iar în alte liste, cum ar fi Romani 12 şi Efeseni 4, nici măcar nu menţionează limbile. Şi, cu toate acestea, în zilele noastre mii de oameni tânjesc după acest dar neînsemnat.
învăţătorii carismatici insistă aproape toţi ca după convertire creştinii să urmărească botezul cu Duhul Sfânt ca o experienţă separată, iar momentul primirii botezului trebuie marcat prin vorbirea în limbi. De aceea, limbile sunt dorite cu insistenţă de mulţi credincioşi care caută dovada că au primit Duhul. Astfel, limbile nu mai sunt un semn pentru evrei sau un mesaj pentru congregaţie, ci un semn al unei experienţe personale.
Cu toate că dorinţa de a avea o viaţă spirituală este lăudabilă, ideea că creştinul născut din nou are nevoie de un botez separat al Duhului izvorăşte din două greşeli de bază făcute în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Prima greşeală este să confunzi două lucrări total diferite ale Duhului Sfânt - *botezul* Duhului şi *umplerea* cu Duhul. Potrivit textului din 1 Corinteni 12:13, toţi adevăraţii creştini (fără excepţie) sunt botezaţi de Duhul în momentul convertirii, când Duhul Sfânt îi introduce în familia celor răscumpăraţi. Totuşi, credincioşii pot şi trebuie să fie *umpluţi* cu Duhul în mod repetat, aşa cum înţelegem din studiul „umplerilor" din Fapte. în Efeseni 5:18 ni se spune să căutăm constant umplerea cu Duhul. Această *umplere* a Duhului este o revărsare de putere repetabilă la infinit asupra credincioşilor, cu toate că Scriptura nu arată în vreun loc că strâns legat de aceasta există anumite „umpleri". E o binecuvântare de natură

practică, dată atunci când avem nevoie de curaj, fluenţă şi claritate în mărturie, dedicare pentru slujire şi luptă cu păcatul. Regula Scripturii este un singur botez, mai multe umpleri,

iar referinţele repetate la umpleri în Fapte şi în Efeseni ne demonstrează că acestea n-au fost însoţite în general de vorbirea în limbi.
La sfârşitul acestui capitol vom enumera mai multe texte care arată că botezul cu Duhul are loc în momentul convertirii, dovedind în acest fel că gândirea carismati-că este complet derutantă.
Cea de-a doua greşeală care dă naştere ideii că credincioşii trebuie să caute botezul cu Duhul (marcat de vorbirea în limbi) provine dintr-o înţelegere greşită a evenimentelor din ziua de Rusalii. S-a ajuns la concluzia că toţi credincioşii trebuie să aibă după convertire propriul lor eveniment de „Rusalii". Dar în ziua de Rusalii, Duhul lui Dumnezeu a coborât cu putere peste biserica nou-testamentală într-un singur eveniment (la fel ca întruparea sau ispăşirea). Evenimentul semnala sfârşitul bisericii iudaice, moment în care o minoritate de israeliţi convertiţi s-au văzut obligaţi să se închine într-o biserică de stat formată şi condusă de oameni neconvertiţi.
La Rusalii, Dumnezeu a schimbat absolut tot (aşa cum a promis că va face), inaugurând biserica Noului Testament printr-o revărsare proaspătă de revelaţie, însoţită de semne şi minuni. Această nouă biserică era *separată, spirituală, internaţională,* compusă din suflete născute din nou şi sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. In momentul în care Duhul lui Dumnezeu a coborât ca să formeze şi să conducă biserica Noului Testament, El nu S-a mai întors niciodată. Rusaliile au fost un botez al Duhului unic şi irepetabil asupra bisericii.
La Rusalii ucenicii au fost botezaţi de Duhul într-un singur trup - adevărata Biserică a lui Cristos; dar de atunci încoace fiecare om convertit este botezat de

Duhul în adevărata Biserică a lui Cristos în momentul convertirii lui, după cum ne spune Pavel în 1 Corinteni 12:13: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur duh ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur duh." De aceea, în momentul în care omul se întoarce la Dumnezeu, el este botezat în biserica invizibilă şi poate fi sigur că Duhul este în el. De aceea, agonizarea şi căutarea emoţională a botezului cu Duhul este complet greşită, pentru că Duhul este deja în credinciosul adevărat. Pavel zice: „Dacă nu are cineva Duhul lui Cristos, nu este al lui" (Romani 8:9).
In cercurile carismatice scopul primar al oricărui dar al Duhului este să dea semne, minuni şi plăceri personale extatice. Lucrurile acestea au căpătat o importanţă mult mai mare decât *roadă* Duhului în viaţa credinciosului. Semnele şi minunile care i-au autentificat pe autorii Scripturilor şi care au lansat biserica într-o nouă eră au încetat, iar ceea ce continuă să fie produs în viaţa poporului lui Dumnezeu este *roadă* Duhului.
Umplerea cu Duhul lui Dumnezeu nu este dată, aşa cum pretind învăţătorii carismatici, pentru plăceri personale şi extatice sau ca semn, ci pentru scopuri practice. Am arătat deja că *umplerile* menţionate în Fapte au dat ucenicilor curaj, fluenţă în vorbire, dragoste şi dedicare reală în lucrarea lui Dumnezeu. în Efeseni 5 suntem îndemnaţi să fim plini de Duhul pentru neprihănire şi sfinţenie. Unul dintre modurile în care aducem roade este să ne dezvoltăm caracterul creştin chiar dacă trecem prin valea greutăţilor, necazului şi încercărilor. Dar învăţătorii carismatici spun că ceea ce ne ajută să plutim peste aceste văi sunt semnele, minunile şi experienţele extatice.
Biblia ne învaţă că Domnul va permite încercărilor să vină peste noi pentru mai multe motive. Uneori, ca să fim disciplinaţi pentru păcat şi neascultare, iar alte-

ori încercările sau boala ne sunt date ca să învăţăm să-L apreciem mai mult pe Domnul şi căile Lui în locul acestei lumi deşarte. De multe ori vom trece prin experienţe grele pentru a

scăpa de firea lumii şi pentru a sădi în noi calităţi speciale precum răbdarea şi sensibilitatea. Domnul doreşte să facă multe în viaţa noastră. Dar dacă depindem de cârjele artificiale pe care ni le dau semnele şi minunile, crezând că încercările şi boala nu sunt după voia lui Dumnezeu în viaţa noastră, rodul adevărat al răbdării şi sfinţeniei nu se va vedea niciodată în noi. Experienţele extatice folosite de carismatici îi izolează pe credincioşi de realitate, dar adevărata învăţătură biblică îi ajută pe credincioşi să-şi vadă încercările şi circumstanţele prin ochii spirituali şi în mijlocul tuturor să dea dovadă de caracterul creştin şi să-şi pună încrederea în Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu pentru poporul Lui nu e ca acesta să manifeste în mod permanent lucrări însoţite de minuni, ci să fie desăvârşit în sfinţenie şi să devină un popor neprihănit care umblă în răbdare şi cu încredere.

Texte biblice care dovedesc că în momentul convertirii credinciosul este botezat cu Duhul Sfânt: Ioan 7:37-39; Fapte 2:38; Romani 5:1-5; Romani 8:9 şi 15; 1 Corinteni 6:11 şi 19-20; 1 Corinteni 12:13; Galateni 3:2 şi 5; Galateni 4:4-6; Efeseni **1:13-**14; Efeseni 4:30; 1 Tesaloniceni 1:5-6; 1 Ioan 4:12-13.

62

Evitarea întrebuinţării minţii şi a Cuvântului

CE RĂU LE POT FACE PRACTICILE carismatice creştinilor evanghelici care le acceptă? Printre relele pe care le suferă se numără şi deteriorarea capacităţilor spirituale, în special capacitatea de a discerne şi a *înţelege* lucrurile spirituale. Am observat deja că toate darurile spirituale trebuie să *edifice* - cuvânt pe care greaca Noului Testament îl foloseşte întotdeauna ca să arate spre formarea şi dezvoltarea înţelegerii noastre. Toate darurile *trebuie să ne instruiască gândirea.* Fiecare cuvânt din Biblie este îndreptat înspre conştiinţă, afecţiuni şi voinţa credinciosului ***prin*** *intermediul* ***minţii.*** Atât de important este rolul gândirii noastre încât Pavel îi spune lui Timotei că Dumnezeu ne-a dat un *duh de ... chibzuinţă* (2 Timotei 1:7).

Răspunsul nostru faţă de Dumnezeu trebuie să fie în armonie cu principiul stabilit de Mântuitorul pentru închinare - *în duh şi adevăr* (Ioan 4:24). Rugăciunea şi închinarea trebuie să fie înţelese cu mintea şi apoi îndreptate spre Dumnezeu ca un act voluntar şi conştient. Mintea nu trebuie niciodată lăsată să nu funcţioneze. Pavel ne îndeamnă (1 Corinteni 14:15) să ne rugăm cu duhul, dar şi *cu mintea.* Trebuie să cântăm cu duhul, dar şi *cu mintea.*

63

Contrar acestor lucruri, mişcarea carismatică în cadrul căreia se sprijină vorbirea în limbi, prorociile şi vedeniile evită folosirea gândirii şi a controlului conştient al cuvintelor şi al gândurilor. Pentru ei, înţelegerea informată a înţelesului unei limbi folosite în particular este de prisos. Potrivit învăţăturii carismatice, dovada cea mai solidă a comunicării credinciosului cu Dumnezeu sunt experienţele extatice care evită întrebuinţarea minţii şi sunt lăsate doar la nivelul emoţional.

Cu toate că învăţătorii carismatici insistă asupra faptului că vorbirea în limbi şi închinarea extatică nu sunt experienţe pur emoţionale, nu încape îndoială că între ei se întâmplă lucruri pe care închinătorul nu le înţelege şi care nu-l instruieşte în cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, testată cu Scriptura, închinarea carismatică nu este în acord cu voia **lui** Dumnezeu ca să fie o închinare adevărată sau o zidire spirituală, pentru că orice închinare adevărată trebuie adusă în *duh* şi *adevăr.* Ea este în *duh,* şi nu doar la nivelul emoţiilor, şi în *adevăr* pentru că se călăuzeşte în mod strict după modelul revelat de Dumnezeu. Orice slujire trebuie să fie inteligibilă şi să aibă înţeles. Ea trebuie să pornească din minte şi apoi să atingă inima.

Stările emoţionale şi experienţele extaziate ale multor închinători carismatici nu sunt spirituale, ci carnale, pentru că ele ating doar emoţiile, fără să instruiască mintea. în Efeseni 5:18, Pavel spune: „Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare, dimpotrivă fiţi plini de Duh." A fi plin de Duhul este exact opusul beţiei. Oamenii beţi îşi pierd minţile pentru că

raţiunea şi înţelegerea devin înceţoşate, dar când este plină de Duh, mintea devine mai vie ca oricând, iar adevărul lui Dumnezeu este înţeles şi simţit în mod minunat, înţelegerea este dezvoltată şi emancipată. Când ne amuzăm singuri sau când facem lucruri obişnuite care nu necesită concentrare deosebită, ne putem bucura şi ne

putem închina, cântând Domnului în inimile noastre cu psalmi şi cântări duhovniceşti (Efeseni 5:19), pentru că a fi plin de Duhul conduce, nu spre limbi neinteligibile şi extatice, ci spre o gândire raţională şi o reflectare asupra lucrurilor lui Dumnezeu.

în Galateni 5:22, apostolul prezintă *roadă* Duhului. Oare sunt evitate mintea şi înţelegerea în acest loc? Deloc, pentru că fiecare virtute şi practică creştină necesită participarea minţii şi a inimii. Una dintre virtuţile menţionate este înfrânarea sau autocontrolul. Credinciosul nu trebuie să piardă controlul niciodată; niciodată să nu fie într-o „beţie" extatică. Credinciosul nu trebuie apoi să se lase târât în niciun fel de transă sectantă. Omul lumesc doreşte să-şi ameţească propriile capacităţi mentale, să evadeze din realitate şi să dea voie părţii „animalice" să-şi facă de cap, dar creştinul, prin ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să crească în înţelegere şi autocontrol.

Evanghelicul care devine carismatic împinge mintea spre nivelul inferior şi devine treptat genul de persoană emoţională şi subiectivă. începe să analizeze lucrurile dintr-o perspectivă total subiectivă în loc să le privească dintr-o perspectivă obiectivă şi biblică. Pentru acest om Scriptura îşi pierde autoritatea şi devine o simplă adunătură de texte scoase din context şi folosite în sprijinul ideilor carismatice. Credinciosul carismatic se îndepărtează inevitabil (deşi uneori nu-şi dă seama) de la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, începând să-şi pună încrederea în relatarea unor experienţe ciudate şi emoţionale şi în aparente semne şi minuni.

Un alt exemplu de abdicare de la folosirea corespunzătoare a controlului mintal în cercurile carismatice este folosirea tot mai mare a tehnicilor hipnotice. Apariţia în număr tot mai mare a unor oameni care se simt „loviţi de Duhul" este un exemplu, iar inducerea oamenilor în transă este un alt exemplu. Acest gen de comportament

era altădată asul din mâneca hipnotizatorului teatral. Hipnotizatorul era adus pe scenă şi prezentat ca posedând puteri remarcabile de hipnoză. Audienţa nu avea nevoie de acest anunţ pentru că îl citise pe afişele de afară. Intr-o atmosferă încordată şi credulitate, hipnotizatorul începe să spună auditoriului - în detaliu - despre fenomenul pe care urmează să-1 mărturisească. Auditoriul nu ştie, însă el se află deja sub puterea sugestiei hipnotice, crezând că aceste lucruri se vor întâmpla cu adevărat. Chiar şi cei mai cinici sunt prinşi în urma unei măsuri crescânde de tensiune şi anticipare - cu alte cuvinte, necredinţa lor este şi ea atinsă de anticipare.

Curând, hipnotizatorul cheamă câţiva voluntari să i se alăture pe scenă şi, după un impresionant joc teatral-hipnotic, el „porunceşte" oamenilor să manifeste efectele pe care le promisese. Unii cad pe jos la o atingere; alţii sunt incapabili să se mişte; unii îşi simt mâna anesteziată şi aşa mai departe.

Scriitorul acestui capitol îşi aminteşte de un asemenea spectacol teatral la care a asistat cu mulţi ani în urmă. Hipnotizatorul a înşiruit mai mulţi voluntari, aşezaţi pe scaunele de pe scenă. Le-a spus apoi că unul după altul vor simţi că scaunul e prea fierbinte ca să poată sta pe el. Se vor simţi obligaţi să se ridice în picioare şi odată ridicaţi nu se vor mai putea mişca. După aceea, la doi sau trei oameni li se va părea că scena e prea fierbinte. Vor fi din nou capabili să se mişte, dar vor trebui să ţopăie împrejur deoarece nu vor putea suporta fierbinţeala scenei. La scurt timp, aceste lucruri extraordinare se şi întâmplau. Unul după altul voluntarii săreau de pe scaune cu o faţă cuprinsă de uimire, exclamând că scaunul lor s-a încălzit. In ultimul timp, acest tip de „spectacol" a fost bine primit de televiziunea americană

şi britanică, dar în zilele de la începutul teatrului de varietate asemenea efecte bizare erau realizate de actori care stăpâneau bine arta sugestiei hipnotice. In consecinţă, scriitorul de faţă

nu e deloc impresionat să citească despre râsetele isterice şi episoadele de bocete şi căderi la pământ, tremu-rături şi reacţii de convulsii care au loc în conferinţele carismatice, unde atmosfera este încărcată de tensiune.
Vindecătorul carismatic John Wimber scrie despre întâlnirea lui cu zece studenţi germani la teologie, care au supus întrebării anumite elemente ale teologiei lui. El le-a cerut acestora să încerce, ca experiment, să-L invite pe Duhul Sfânt să facă în viaţa lor vindecări şi reînnoire spirituală. El scrie că aceştia au înghiţit în sec şi au zis: „Sigur, de ce nu?" Spre surprinderea lor, au început să experimenteze lucruri extraordinare pe care Wimber le-a atribuit puterii lui Dumnezeu. El 1-a întrebat pe unul dintre tineri, ceva mai înalt şi care stătea perfect drept: „Simţi ceva?" Tânărul a răspuns: „Nu, nimic." John Wimber a răspuns: „Ciudat, pentru că eu cred că Duhul Sfânt este asupra ta. Ocupă loc." Tânărul a răspuns: „Nu mă pot aşeza, nu mă pot mişca, nu simt nimic şi nu mă pot mişca."
Să fi fost acest efect produs de Duhul Sfânt? Pe paginile Noului Testament nu citim nicăieri despre asemenea lucruri. In mod categoric, Dumnezeu n-a spus că va lucra în acest fel. Dar sălile de spectacol seculare au o lungă tradiţie de spectacole hipnotice care produc efecte identice! In orice caz, în serviciile şi închinarea înaintea Domnului mintea nu este niciodată abandonată. Duhul Sfânt nu lucrează prin transe hipnotice sau prin fenomene bizare şi inutile când doreşte să producă convingere în sufletul unui om sau când vrea să dea unui credincios putere pentru slujire.
In întâlnirile carismatice de vindecare, pentru a produce efectul dorit sunt folosite forţe aflate în afara adevărului curat al Scripturii. De la început până la sfârşit, sunt folosite o succesiune de tehnici hipnotice de sugestie, cu toate că de multe ori cei care conduc aceste întâlniri nu-şi dau seama că se folosesc de sugestie. Ei

copiază pur şi simplu o procedură pe care au văzut-o implementată de alţii. Se creează o atmosferă de aşteptare; susceptibilitatea emoţională este intensificată, iar oamenilor li se spune exact ce fenomen va avea loc.
Pe măsură ce sesiunea de vindecare ajunge la punctul culminant, printr-un mijloc sau altul este „chemat" Duhul Sfânt. Uneori, oamenilor li se cere să închidă ochii şi să ceară vindecare. Indiferent de metoda aleasă, vine momentul când bolii i se porunceşte să plece în Numele lui Isus. Mulţi oameni vor experimenta efecte diferite care de obicei se dovedesc a fi de scurtă durată. In plus, tehnicile acestea nu pot antrena dereglări biologice profunde, indiferent de ceea ce pretinde vindecătorul.
Tehnicile acestea de sugestie nu sunt folosite pe baza autorităţii biblice ca să-i vindece pe oameni sau să „dovedească" prezenţa Duhului Sfânt. Prin aceste practici carismaticii s-au întors la metodele vrăjitoriei şi ale religiei oculte. Duhul Sfânt lucrează prin iluminarea *minţii* oamenilor şi prin convingerea lor de învăţătura Bibliei. Adevărata binecuvântare spirituală o primim exercitân-du-ne credinţa în promisiunile şi metodele Sale. Duhul Sfânt nu ocoleşte mintea credinciosului *niciodată* şi, de aceea, orice tehnică sau practică iscodită de fiinţa umană (cum ar fi hipnotismul) sau ceva subraţional (precum vorbirea modernă în limbi) vine categoric din fire şi nu de la Duhul.
Mintea - care este capacitatea raţională de a gândi -trebuie să fie totdeauna alertă şi de veghe ca să ne ţină pe calea Adevărului. Nu ne îndoim că învăţătura caris-matică îşi aduce susţinătorii într-o fază inferioară de credulitate. Chiar şi persoana cea mai ageră şi echilibrată este inevitabil afectată de „programarea" carismatică. Se dezvoltă tendinţa de a crede lucruri nemaiauzite, iar discernământul spiritual scade drastic. Practicarea limbilor, împingerea

capacităţii de înţelegere într-o poziţie neînsemnată, dieta minunilor şi subiectivitatea extremă

a gândirii carismatice sunt combinate laolaltă ca să producă acest efect repede şi inevitabil. Din moment ce oamenii sunt condiţionaţi mental de mediul carismatic, sunt capabili să ia în serios idei uluitoare precum cea emisă de Oral Roberts, care a spus că a avut o vedenie cu Isus înalt de 300 de metri. Practicile carismatice abandonează gândirea într-un mod atât de nesănătos încât oamenii vor crede aproape orice.

Apelăm încă o dată la Denis Bennett care scria despre genul de minuni care sunt accesibile creştinilor de astăzi doar dacă sunt pregătiţi să accepte învăţătura carismatică. Bennett îl citează pe David Du Plessis, probabil cel mai bine cunoscut fondator al mişcării moderne carismatice, care povesteşte despre o „minune" petrecută la începutul slujirii sale, când el şi alţi câţiva oameni erau adunaţi în casa unui prieten ca să se roage pentru un om care zăcea în pat foarte bolnav, la o milă depărtare, „în timp ce ne rugam", zice Du Plessis, Domnul mi-a vorbit: „E nevoie de tine imediat la patul bolnavului." A ieşit imediat din casă şi atunci a avut loc minunea. El scrie: „Când am făcut primul pas pe uşă, următorul pas l-am făcut pe scara din faţa casei aflate la o milă depărtare, unde zăcea prietenul nostru bolnav. Am rămas foarte uimit. Ştiu că am făcut acea milă în mod instantaneu pentru că după vreo cincisprezece minute, ceilalţi oameni cu care m-am rugat intrau gâfâind pe poartă şi m-au întrebat: Cum ai ajuns aici aşa de repede?"

Cărţile carismatice sunt pline de asemenea relatări. Peste câteva paragrafe, Denis Bennett scrie cum puterea şi gloria lui Dumnezeu l-au ridicat odată pe un evanghelist la câţiva zeci de centimetri de la pământ în faţa întregii adunări. Domnul Isus a avertizat că în zilele de pe urmă se vor ridica cristoşi şi proroci mincinoşi care vor face semne mari şi minuni (Matei 24:24). In 2 Tesa-loniceni 2:1-12 apostolul Pavel relatează cum (înainte de întoarcerea Domnului) se va arăta cel nelegiuit, „arăta-

rea lui se va face prin puterea Satanei, şi cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase".

Lăsăm noi să se înţeleagă că mişcarea carismatică face parte din această înşelătorie finală? S-ar putea să fie etapa pregătitoare, pentru că unul dintre efectele terifiante este acela că distruge discernământul spiritual al creştinilor, făcându-i vulnerabili la puterile diavolului, la semnele şi minunile mincinoase din vremea apostaziei finale. Intre timp, mişcarea carismatică îi face pe copiii lui Dumnezeu să devieze de la calea adevărată a închinării, evanghelizării şi creşterii în credinţă.

Dacă creştinii cred afirmaţiile nefundamentate ale liderilor carismatici de azi, în cele din urmă vor crede orice! Dacă astăzi cred povestirile ridicole şi extravagante ale acestor măscărici dezorientaţi spiritual, cum vor rezista împotriva minunilor mincinoase care vor fi dezlănţuite de diavolul în perioada apostaziei finale? Vor fi cei aleşi înşelaţi?

Un alt abuz carismatic asupra minţii vine sub forma unor vedenii sau a altor mesaje directe de la Dumnezeu, care sunt asumate în mod regulat. Suporterii carismatici fac mare caz de aceste mesaje şi pretind că sunt cuvintele de cunoaştere şi înţelepciune despre care vorbeşte Pavel. Pentru a afla voia lui Dumnezeu, ei se călăuzesc pe baza unor vise ori „impresii lăuntrice", ajungând până la pretenţia de a avea previziuni despre viitorul şi problemele altor oameni. Credincioşii trebuie să fie avertizaţi împotriva acestor percepţii extrasenzoriale pentru că ele sunt descalificate de Biblie ca sursă de instruire spirituală şi călăuzire şi, de aceea, sunt extrem de înşelătoare şi periculoase. In loc ca mintea să fie folosită pentru a primi şi a înţelege Cuvântul lui Dumnezeu, imaginaţia devine o sursă demnă de încredere a revelaţiei directe!

E suficient să ne gândim cât de uşor se poate folosi diavolul de aceste vedenii sau impresii

pentru a adăuga, distorsiona sau înlocui Cuvântul lui Dumnezeu ca să

aflăm de ce toate acestea stau la baza tuturor erorilor altor secte. în Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu este avertizat împotriva falşilor văzători şi sunt stabilite reguli aspre pentru a se face deosebirea între adevărat şi fals.
Vechiul Testament ne învaţă că, atunci când Mesia va veni să sufere şi să moară pentru păcatul omului, toate prorociile şi vedeniile vor fi pecetluite sau închise (vezi Daniel 9:24 şi textele biblice pe care le enumerăm în capitolul *Este Cuvântul lui Dumnezeu complet?)* Domnul Isus Cristos a avertizat că spre sfârşitul veacului credincioşii adevăraţi vor fi păziţi de către adevăr câtă vreme depind de Cuvântul lui Dumnezeu revelat, pentru că atunci va fi o mare răspândire a vedeniilor şi a minunilor mincinoase.
Ce fel de oameni pretind astăzi că au vedenii? Din nefericire, mulţi sunt credincioşi buni, dar acestora trebuie să li se arate cu grijă şi bunăvoinţă că au fost deviaţi de la calea adevărului lui Dumnezeu şi au ajuns să pună accent prea mare pe ei înşişi şi pe impresiile lor fireşti, mentale.
Unii dintre aceşti vizionari sunt oameni cu încărcături emoţionale foarte mari şi simt nevoia de a-i face pe oameni să-i asculte pe ei. Alţii sunt motivaţi de mândria spirituală şi de dorinţa de a apărea pe un podium mai înalt decât alţi credincioşi. Acestor oameni le place să vorbească despre cunoaşterea lor lăuntrică pe un ton misterios şi ipocrit, făcând declaraţii dramatice care îi fac pe oamenii slabi să îi admire sau să le invidieze statutul profetic. Unii oameni extrem de răi folosesc vedeniile ca pe un mijloc de a-şi ridica bârfa lor maliţioasă la statutul de „un cuvânt de la Domnul".
Dar cei mai răi vizionari sunt oamenii vânduţi Satanei, ale căror vedenii sunt fără îndoială rezultatul influenţei satanice. Aceştia sunt oameni care îi duc şi pe alţii sub stăpânirea şi robia lor. Această clasă rea include oameni

precum criminalii notorii, fondatori ai unor secte, lideri carismatici extremi şi papi vizionari ai Romei. Domnul Isus Şi-a descris poporul ca fiind alcătuit din aceia care ascultă numai de glasul Lui şi nu se duc după glasul străinilor. Orice pretenţie de a avea vedenii, acum când Scriptura este completă, trebuie considerată o neascultare de Scriptură, iar noi trebuie să încercăm să-i scăpăm de această iluzie periculoasă pe toţi credincioşii care s-au lăsat pradă ideilor carismatice.

10
Este Duhul Sfânt prezent în această mişcare?

CEA MAI SURPRINZĂTOARE caracteristică a mişcării moderne carismatice este capacitatea ei uluitoare de a sta în strânsă legătură cu ereziile şi manifestările lumeşti extreme. Unui număr mare de carismatici nu pare să-i pese câtuşi de puţin de compromisul pe care colegii lor îl întreţin în jurul lumii. Când vine vorba să lupte pentru credinţa dată sfinţilor împotriva modernismului, ecumenismului, ideilor oculte, a deşertăciunii acestei lumi, mişcarea carismatică se află în faza ei cea mai deficientă.
Obiectivul major al celor mai mari organizaţii carismatice este unul vădit ecumenic. Pionierii mişcării (dr. David Du Plessis şi alţii) au spus deschis că le-ar plăcea formarea unei biserici unite mondiale sub conducerea papei. Speranţa lor este ca toţi protestanţii şi catolicii să se alăture activităţilor carismatice având ca rezultat recunoaşterea unităţii de bază şi dispariţia problemelor care îi separă. E tragic să observăm că liderii carismatici mondiali nu au nicio dorinţă să apere doctrinele de bază ale credinţei evanghelice şi nicio înclinaţie să se ferească

de apostazia doctrinară.
în lumina acestui lucru, cum e posibil ca această mişcare să aibă - aşa cum spune - o putere şi ungere mai

mare din partea Duhului Sfânt decât au creştinii tradiţionali, non-carismatici? Duhul Sfânt este Duhul Sfânt al adevărului! Unde este prezent Duhul Sfânt este dragoste şi loialitate faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, însoţite de o preocupare reală de a-1 păzi. Totuşi, mişcarea carismati-că este total indiferentă faţă de apărarea Bibliei şi a căii exclusive pe care o oferă ea pentru mântuire.
Mulţi lideri carismatici au ironizat pe faţă convertirea ca singurul mod de întoarcere la Cristos, afirmând în mod deschis că romano-catolicii şi liberalii sunt creştini cu adevărat convertiţi, capabili să capete darurile Duhului *fără să-şi schimbe credinţele.* Lucrul acesta se întâmplă în ciuda faptului că aceşti oameni continuă să nege justificarea numai prin credinţă şi alte doctrine de bază pentru adevărata convertire. Catolicii carismatici cred cu tărie că mântuirea este oferită şi administrată de biserică prin intermediul sacramentelor. Mântuirea e obţinută prin botez, prin mesă, confesiune şi aşa mai departe. Autori carismatici catolici de seamă spun clar că ţelul lor este să întărească devotamentul credincioşilor catolici faţă de sacramentele lor, faţă de Măria (ca mijlocitor), faţă de papă şi faţă de Biserica Catolică.
în lume există milioane de romano-catolici carismatici (dr. David Du Plessis spune că sunt cincizeci de milioane) şi chiar dacă s-ar exagera prin aceasta, tot mai rămâne un număr mare. Carismaticii romano-catolici formează jumătate din numărul carismaticilor din lumea întreagă. Papa a sprijinit mişcarea catolică carismatică pentru că niciunul dintre catolicii implicaţi în mişcare n-au venit cu modificări la credinţele catolice. în cadrul unui congres carismatic ţinut în anul 1977 în Kansas City, cu 45.000 de mii de participanţi, o mare parte din cei prezenţi au fost catolici, iar congresul a fost prezidat de un romano-catolic. în anul 1987 acelaşi congres a fost ţinut în New Orleans, iar între participanţi s-au numărat nume sonore din lumea carismatică, incluzând

numeroşi preoţi catolici. Dintre cei înregistraţi, cincizeci la sută au fost catolici. Mesa a fost celebrată în fiecare zi a congresului, iar convingerile ecumenice au fost aplaudate şi susţinute pe tot parcursul lucrărilor.
Am arătat deja că majoritatea promotorilor de cultură extremă gospel-pop sunt carismatici radicali, precum şi susţinători devotaţi ai unor grupuri din „zona lunatică" a creştinismului, cum ar fi „clovni pentru Cristos". în mod sigur, cele mai „lumeşti" manifestări evanghelice din Anglia şi SUA s-au dovedit a fi carismatice în orientările lor, după cum e şi cazul celor mai „ciudaţi" milionari care îşi fac averi prin intermediul canalelor americane religioase de televiziune.
Citim despre prezentatorii carismatici cunoscuţi la scară internaţională care se folosesc de fondurile donate pentru a-şi construi impresionante case de lux la preţuri exorbitante. Le vedem programele de televiziune lipsite de reverenţă, programe cu un caracter atât de carnal încât e greu să crezi ca poate exista ceva adevăr şi cuget spiritual în cei care le produc.
S-a descoperit că unul dintre aceşti vindecători carismatici internaţionali s-a folosit în mod regulat de saltele speciale aduse pe scenă, care îl ajutau să-şi demonstreze puterea specială de vindecare asupra candidaţilor. Fără să ştie, bolnavilor care urcau pe scenă ca să fie vindecaţi de acest tămăduitor li se administrau prin contactul cu salteaua curenţi electrici care treceau prin trupul lor, făcându-i să simtă o senzaţie puternică de furnicătură în momentul în care erau atinşi de mâinile vindecătorului.
Se cunoaşte faptul că cele mai multe dintre mişcările pseudoevanghelice de astăzi cu caracter ocult şi înşelător sunt puternic carismatice şi capabile să manifeste toate aşa-numitele daruri

ale Duhului. Cei mai echilibraţi şi mai sinceri carismatici din partea mai sobră a mişcării nu pot să explice cum e posibil ca darurile des-

pre care cred că sunt date de Duhul Sfânt să fie atât de uşor manifestate de cei care se dovedesc a fi escroci religioşi şi manipulatori de conştiinţă.
Privind la scară mondială, nicio mişcare creştină nu arată o indiferenţă mai mare faţă de *Adevăr* şi de standardele de evlavie decât aceasta una. Este Duhul Sfânt prezent cu adevărat în toate limbile, vedeniile şi vindecările? Stă Duhul Sfânt în spatele multor fapte nebiblice ale atâtor grupuri din lumea carismatică? In mod sigur nu, pentru că metoda Duhului Sfânt nu este să lucreze în alianţă cu eroarea. El nu atenuează diferenţa dintre mântuit şi nemântuit, nu promovează ecumenismul şi nu binecuvântează stilul de viaţă lumesc. El este Duhul *sfinţeniei* şi al *adevărului.* Evanghelicii bine intenţionaţi, care au adoptat o poziţie carismatică, ar trebui să reacţioneze împotriva flagrantelor orientării nebiblice, specifice copleşitoarei majorităţi a învăţătorilor carismatici.

Partea a Ii-a Răspunsuri la întrebări

MULŢI DINTRE CREDINCIOŞII care nu sunt carismatici consideră că darurile carismatice ar putea totuşi să fie adevărate binecuvântări date de Dumnezeu acelora care se ştiu bucura de ele. Ei sunt de părere că n-ar trebui să-i criticăm pe carismatici, ci să le apreciem contribuţia distinctă pe care o aduc la viaţa bisericii. Această atitudine neutră pare a fi plină de îngăduinţă şi e pe placul multora dintre creştinii cu înclinaţii paşnice. Dar aceasta nu este decât o cale uşoară de a evita o problemă serioasă, pentru că fie punctul de vedere carismatic este corect din punct de vedere biblic şi atunci avem toţi datoria să ascultăm de Domnul şi să ne aliniem acestui punct, fie el este greşit şi ar trebui să facem ceva ca să-i determinăm pe prietenii carismatici să vadă lucrurile diferit.
în plus, problema lor este una stringentă deoarece mişcarea carismatică din zilele noastre a devenit extrem de militantă. O mare parte din această mişcare duce o politică de cucerire a congregaţiilor evanghelice conservatoare pentru a le atrage în zona carismatică, chiar dacă aceasta implică distrugerea lucrării şi a conducerii existente în aceste biserici şi divizarea bisericii. Multe dintre bisericile care au optat pentru atitudinea paşnică şi ospitalieră, când s-au văzut în faţa „invaziei" carisma-

tice, şi-au dat seama că sunt cufundate într-o confuzie inimaginabilă şi o agonie profundă. In plus, carismati-cii (şi aici este vorba de cei în extremă) au cucerit şi au penetrat multe dintre instituţiile evanghelice tradiţionale — uniuni creştine, colegii biblice, publicaţii, edituri, conferinţe, organizaţii misionare şi aşa mai departe. In orice parte s-ar întoarce, evanghelicii dau peste această influenţă carismatică.
Rezultatul constă în faptul că ideile carismatice au pătruns deja în gândirea multor non-carismatici mai mult decât au crezut aceştia. Mulţi dintre non-carismatici, de exemplu, au ajuns să considere o poziţie extremă punctul de vedere potrivit căruia vindecările miraculoase şi vorbirea în limbi au fost limitate numai la perioada revelării Noului Testament. Dar punctul acesta de vedere a reprezentat poziţia istorică a tuturor reformatorilor protestanţi principali, biserici, mărturisiri de credinţă şi comentatori, cu excepţia penticostalilor. Credincioşii din afara denominaţiei penticostale au ajuns să se îndoiască de acest adevăr numai în ultimii douăzeci şi ceva de ani. Augustin a descris aceste daruri ca nişte „arătări" şi fiecare exeget biblic major de atunci încoace a fost total de acord cu acest lucru.
Următoarele probleme sunt dezbătute de mulţi caris-matici moderaţi, precum şi de creştinii neutri. Datorită lor ei continuă să persiste în incertitudine, simţindu-se incapabili să respingă în mod categoric ideile carismatice. Noi dăm răspuns la fiecare dintre cele susţinute de ei.

11

Cum explicăm semnele din Marcu 16?

Marea trimitere dată de Domnul Isus Cristos cuprinde cuvintele înregistrate în Marcu 16:17-18: „Iată semnele care vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi şi bolnavii se vor însănătoşa." Nu este aceasta o promisiune dată tuturor credincioşilor? Dacă e aşa, cu siguranţă aceste semne ar trebui văzute în fiecare veac?

RĂSPUNZÂND LA ACEST PUNCT de vedere spunem că versetele citate, Marcu 16:17-18, în mod sigur *nu fac* parte din marea trimitere adresată predicatorilor şi credincioşilor obişnuiţi din întreaga perioadă istorică a bisericii. Suntem imediat alertaţi la menţionarea şerpilor şi a otrăvurilor. Niciun creştin normal nu va putea spune că promisiunea siguranţei celor care vor lua şerpi otrăvitori în mână sau vor bea otrăvuri letale face parte din marea trimitere adresată tuturor credincioşilor. Marea trimitere înregistrată în Matei 28:18-20 nu include versetele citate din Marcu şi acest lucru ar trebui să ne ajute la interpretarea lor. Regula de aur a interpretării este atenţia acordată *contextului* fiecărui verset. Astfel vom putea înţelege cuvintele Domnului despre „semnele care vor

însoţi". *Subiectul* care domină aceste versete este *necredinţa* ucenicilor.

Depistăm firul acestei necredinţe în versetul 11, unde ucenicii refuză să creadă mărturisirea Măriei Magda-lena că L-a văzut pe Domnul. în versetul 13 vedem că ucenicii nu îi cred pe ceilalţi doi ucenici cărora Domnul S-a arătat pe drumul Emausului. Apoi, în versetul 14, citim că Domnul S-a arătat celor unsprezece şi i-a mustrat pentru *necredinţa* şi împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce îl văzuseră înviat. Domnul le dă apoi marea trimitere care e valabilă nu doar pentru ei, ci pentru toţi credincioşii care vor urma după ei.

Dar după aceea Domnul revine la problema necredinţei lor. (Exact la acest lucru ne-am aştepta, ţinând cont de tensiunea acumulată pe tema subiectului din versetele precedente.) Adresându-Se *lor,* Isus le spune că vor fi anumite semne care îi vor însoţi pe *ei* (cei unsprezece), care cred din toată inima şi ascultă de poruncile lui. *Ei* vor scoate draci. *Ei* vor vorbi în limbi noi, vor supravieţui muşcăturilor de şerpi veninoşi şi vor vindeca pe bolnavi. Semnele îi vor însoţi pe *aceşti* apostoli!

Dacă vreunul dintre cei unsprezece ucenici nu va duce la îndeplinire cu o credinţă izvorâtă din inimă poruncile Domnului nu va avea parte de minunile şi semnele minunate care însoţeau inaugurarea perioadei bisericii Domnului Isus Cristos. Versetul final din Marcu înregistrează faptul că ucenicii au ascultat şi promisiunea s-a împlinit.

Acest tip de exegeză a pasajului este confirmată în totalitate de cărţile Fapte şi Evrei care ne spun că minunile erau făcute în mod deosebit prin mâinile apostolilor. Vorbirea în limbi a fost practicată şi de alţi creştini afară de apostoli, dar scopul lui Marcu 16:17-18 este să înregistreze promisiunea lui Isus că *toate* semnele vor fi făcute de apostoli dacă se vor feri de lipsa de încredere, cinism şi descurajare.

In concluzie, cheia pasajului se află în Marcu 16:14: „In sfârşit, s-a arătat celor unsprezece ... şi i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor." Subiectul principal este necredinţa celor unsprezece şi promisiunea specială a Domnului pentru ei dacă se pocăiesc. De aceea tragem concluzia că aceste cuvinte au fost adresate *în mod specific* celor unsprezece şi, ca atare, niciunul dintre credincioşii de astăzi nu trebuie să-şi piardă încrederea pentru că nu pot vindeca pe bolnavi, nu poate avea izbândă asupra şerpilor veninoşi sau pentru că nu poate supravieţui otrăvurilor letale.

12

Mai este valabilă porunca lui Pavel?

Pe ce bază putem afirma că pasaje din Scriptură precum 1 Corinteni 14 nu sunt valabile pentru noi, cei de azi? în mod sigur cuvintele lui Pavel sunt valabile şi astăzi: „Astfel, deci, fraţilor, râvniţi după prorocire, fără să împiedicaţi vorbirea în alte limbi?

CUM POT AFIRMA UNII PRIETENI că acest verset trebuie împlinit literalmente de creştinii de azi? Porunca biblică de a da cinste acestor daruri este aplicabilă numai câtă vreme Duhul dă darurile. Dacă Duhul care este suveran retrage aceste daruri, noi nu avem voie să le mai fabricăm învăţându-i pe oameni tehnici pentru vorbirea în limbi, tehnici care, după cum am observat mai devreme, dau foarte bun randament când sunt încercate de necreştini!

Unele porunci din Biblie au fost date pentru situaţii temporare. Faptul acesta îi alarmează pe unii, dar haideţi să luăm un exemplu extrem de elementar şi în acelaşi timp irefutabil. Pavel porunceşte bisericilor să se roage pentru el ca să-şi poată deschide gura şi să predice Evanghelia cu curaj. E evident că noi afirmăm dogmatic că porunca aceasta trebuie îndeplinită literal. Ea a fost valabilă în vremea în care a trăit Pavel. După moartea

lui bisericile nu s-au mai rugat pentru Pavel, ci pentru învăţătorii care i-au rugat locul ca mesageri ai lui Cristos. In mod similar, după ce darurile temporare ale apostolilor şi ale profeţilor au încetat, dorinţa noastră trebuie să fie îndreptată către rodul lucrării lor, adică Scripturile scrise de ei, ascultând cu anticipare fiecare expunere a Cuvântului complet revelat. Cei ce se simt obligaţi să preia literal porunca lui Pavel în zilele noastre se fac vinovaţi de omiterea unor lucruri cerute de Cuvântul infailibil şi suficient al lui Dumnezeu. Cum rămâne cu instrucţiunile pentru aprobarea, încuviinţarea, rânduirea şi recunoaşterea profeţilor şi a vorbitorilor în limbi din bisericile care au urmat? Există instrucţiuni clare care ne arată cum să rânduim pastori, învăţători, prezbiteri şi diaconi, împreună cu descrierile detaliate ale calităţilor lor, dar nu găsim niciun cuvânt spus despre alte slujiri.

Afară de Faptele Apostolilor şi 1 Corinteni nu mai găsim nicio carte în care să se vorbească despre vorbitorii în limbi. Cu excepţia acestor cărţi, singura altă referire la profeţii Noului Testament este în Efeseni, dar şi aici ei sunt ferm descrişi ca făcând parte din etapa iniţială şi *doar* de fondare a bisericii.

De aceea, trebuie să conchidem că porunca biblică de a cinsti darurile manifestate prin semne e aplicabilă în forma ei literală numai atâta timp cât Duhul a dat darurile. Atâta timp cât au vorbit profeţii, slujirea lor trebuia să fie primită şi cinstită. în perioada când s-a dat darul vorbirii în limbi străine, Duhul nu trebuia stins. Dar porunca încetează să fie relevantă din momentul în care Duhul Sfânt retrage darurile speciale.

Aceasta nu înseamnă că 1 Corinteni 14 devine un capitol irelevant pentru noi. Importanţa lui constă nu doar în faptul că prin el ni se arată că darurile speciale din perioada primară erau exercitate într-un cadru ordonat, ci în acest capitol ni se oferă instrucţiuni vitale privitoa-

re la *principiile* închinării creştine pentru toate vremurile. In momentul în care darurile manifestate prin semne au încetat, *principii* cum ar fi edificarea, pacea (ex: servicii de închinare armonioase), reguli privitoare la femei şi îndemnul ca „toate să se facă în chip cuviincios şi cu rânduială" vor continua să fie obligatorii (1 Corinteni 14:26, 33, 34, 40). E ciudat însă că exact aceste principii şi reguli sunt desconsiderate în foarte multe biserici carismatice.

De ce să lăsăm darurile false să le umbrească pe cele adevărate?

Să ne ridicăm împotriva mişcării carismatice pentru că ea dă naştere unor extremişti? Existenţa unor monede false le depreciază pe cele adevărate? Neveridicitatea unor afirmaţii carismatice şi netemeinicia unor învăţături carismatice n-ar trebui să discrediteze acest punct de vedere. Diavolul poate imita toate darurile, dar aceasta n-ar trebui să ne facă să negăm adevăratele daruri?

DEŞI ÎN GENERAL E ADEVĂRAT că tot ce are valoare poate fi expus falsificării, observaţia aceasta n-ar trebui să fie prea repede aplicată darurilor Duhului. Până la urmă, aceste daruri uluitoare au fost date de Dumnezeu ca să fie nişte *semne* minunate şi impresionante. Să nu pierdem din vedere faptul că *limbile au fost date să fie un semn.* In mod asemănător, vindecările făcute de apostoli au constituit demonstraţii extraordinare ale puterii, care i-au validat pe apostoli ca adevăraţi vorbitori inspiraţi divin de Domnul.

Aceste semne, aşa cum au fost date originar, au fost destinate de Dumnezeu să aibă o eficienţă unică în calitate de *semne.* Realitatea este că ele nu puteau fi falsificate cu uşurinţă la fel ca versiunile superficiale ale darurilor pe care le vedem astăzi. Domnul a intenţionat ca

acele semne să fie imposibil de imitat sau contrafăcut, aşa cum şi e de aşteptat când e vorba de nişte semne proiectate de Dumnezeul infinit şi atotputernic.

In acele zile oamenii trăiau în comunităţi foarte mici - chiar şi Corintul era un oraş foarte mic privit după standardele de astăzi. Oamenii obişnuiţi care crescuseră împreună şi se cunoşteau bine i-au auzit pe unii din rândul lor vorbind limbi străine *reale* pe care nu le-au învăţat niciodată. Naţiunile străine prezente acolo i-au înţeles, iar alţi oameni obişnuiţi au primit simultan abilitatea miraculoasă de a înţelege şi a traduce acea limbă. Practicarea vorbirii în limbi în perioada Noului Testament a fost copleşitoare pentru toţi. Era un fenomen care depăşea orice imaginaţie; era o dovadă cât se poate de clară şi puternică a prezenţei lui Dumnezeu cu tânăra biserică. Pentru că limbile erau limbi reale, vorbitorii în limbi de la început aveau un semn care n-a mai fost niciodată de-atunci reprodus de vreo sectă sau grup de oameni din lume. Atât cât deducem din mărturia istoriei, *adevărata* vorbire în limbi se pare că n-a fost niciodată contrafăcută.

Dar limbile de azi, care nu sunt limbi străine reale, sunt foarte uşor de „practicat de toţi", începând cu grupări religioase necreştine şi până la studenţi cinici cu poftă de experimente! Oamenii care vorbesc în limbi nu ştiu niciodată ce înseamnă cuvintele lor, iar dacă există vreun traducător, el este singura persoană prezentă care crede că ştie înţelesul acelor cuvinte, aşa că niciodată nu există o posibilitate de verificare a acelui exerciţiu. în ce constă valoarea de ***semn*** a acestui lucru? în zilele noastre vorbitorul în limbi este obligat să facă apel la credinţa noastră pentru a-şi proteja „semnul" ca să nu fie confundat cu vorbăria repetitivă a sectelor necreştine. Nu există nicio diferenţă semnificativă. Acesta să fie deci tipul de semn pe care 1-a creat Dumnezeu ca să-i mustre şi să-i umilească pe evreii necredincioşi din vremurile

Bibliei? Oare Domnul Se foloseşte de un semn care nu conţine dovada puterii divine, care stârneşte repulsie şi cinism şi are nevoie de bunăvoinţă şi credinţă pentru a fi acceptat? Penticostalii evlavioşi ne cer să recunoaştem că darurile lor sunt diferite de cele manifestate de extremiştii şi înşelătorii mişcării carismatice, precum şi de cei din sectele necreştine. Noi îi apreciem în mod sincer pe fraţii noştri penticostali care sunt ucenici curaţi ai Domnului, dar nu putem la fel de uşor să le recunoaştem şi să le respectăm darurile pentru că ele derivă nedistinctiv din cele ale sectelor. Punem din nou întrebarea dacă este posibil ca Dumnezeu să fi dat semne cărora să le lipsească atât de evident pecetea puterii divine încât să ajungă în cele

din urmă îngropate şi pierdute într-un amalgam de „daruri" contrafăcute. Un semn este în mod sigur asemănător cu o cheie preţioasă. Dacă acea cheie poate fi uşor fabricată de către un criminal, proiectul ei este unul slab. Şi mai rău, dacă poate fi cu uşurinţă făcută de un vizitator obişnuit, proiectul ei nu are nicio valoare.
Darurile originare inspirau teamă, fascinaţie şi nu erau deloc uşor de imitat. Darurile din ziua de azi sunt fenomene perplexe care nu dovedesc nimic şi pot fi copiate cu uşurinţă atât de creştini, cât şi de necreştini. Scara largă la care aceste „limbi necunoscute" vorbire în limbi extatică, au apărut între grupările necreştine de-a lungul secolelor discreditează în mod vădit această activitate ca succesor de drept a vorbirii biblice în limbi.
Când Domnul Isus Cristos a scos afară demoni, El a avut puterea să-i provoace pe criticii Lui cu întrebarea: „Fiii voştri cu ajutorul cui scot draci?" Evreii nu puteau să-i scoată, orice metodă ar fi încercat. Numai Domnul putea scoate demoni printr-un singur cuvânt, ceea ce înseamnă că El S-a folosit de un semn pe care nimeni nu 1-a putut copia sau falsifica. Este greşit să facem presupunerea că prezenţa limbilor contrafăcute n-ar trebui

să ne îngrijoreze sau să ne slăbească credinţa în faptul că alte daruri ar putea fi autentice. Când avem de-a face cu semne *hotărâte de Domnul,* acest raţionament este total nesănătos şi nepotrivit. Adevăratele daruri manifestate prin semne din vremurile Bibliei erau absolut copleşitoare şi nu puteau să fie falsificate.

14

De ce să nu ne întoarcem la viaţa bisericii primare?

Imaginea oferită în Noul Testament este aceea a unor biserici care se bucurau constant de prezenţa în ele a minunilor şi a vorbirilor în limbi. De ce să aparţină aceste binecuvântări doar trecutului?
E ADEVĂRAT CĂ VINDECAREA şi vorbirea în limbi erau foarte des întâlnite în vremurile Noului Testament? întrebarea este extrem de importantă pentru că învăţătorii carismatici au impresia că pe vremea aceea toată lumea vorbea în limbi, iar vindecările erau o prezenţă zilnică în biserica primară. In realitate, în Faptele Apostolilor se menţionează numai de trei ori vorbirea în limbi, în capitolele 2, 10-11 şi 19. Şi afară de instrucţiunile date în 1 Corinteni nu se mai menţionează nicăieri în Noul Testament vorbirea în limbi.
In general, toţi evanghelicii admit că unii credincioşi au continuat să capete inspiraţia de a vorbi în limbi între cele două evenimente înregistrate în Biblie pentru ca şi alţi evrei să poată mărturisi semnul lui Dumnezeu. Totuşi, chiar şi acest fapt nu e decât o presupunere, dar presupunerea e şi mai mare dacă spunem că un *număr mare* de creştini a vorbit *constant* în limbi. Cele trei referiri din Fapte nu sprijină deloc această idee. în fiecare caz

de vorbire în limbi înregistrat a fost nevoie de o metodă specială de autentificare pentru a se sprijini mesajul predicat. In fiecare caz au fost implicaţi evrei - evrei care trebuiau să vadă că vechea rânduială iudaică a luat sfârşit şi că evreii şi Neamurile erau de acum împreună în noua biserică, aflată sub conducerea directă a Duhului Sfânt. Evenimentul vorbirii în limbi din Fapte 10 este un fapt unic. Dumnezeu îi arată lui Petru printr-o vedenie că se putea asocia cu Neamurile. Luând cu el un grup de evrei convertiţi, el vizitează casa lui Corneliu. Dumnezeu intenţiona să-1 mai ducă un pas înainte şi să-i arate că Neamurile erau egale cu el în Evanghelie.
Când Petru predică lui Corneliu şi prietenilor lui evlavioşi, Duhul Sfânt coboară peste ei, şi Luca relatează: „Toţi credincioşii tăiaţi împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiţi când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat şi peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi şi

mărind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: «Se poate opri apa ca să nu fie botezaţi aceştia care au primit Duhul Sfânt ca şi noi»" (Fapte 10:45-47). Scopul acestei manifestări în limbi a fost să deschidă mintea evreilor convertiţi la realitatea că Neamurile puteau şi ele fi adevăraţi convertiţi şi membri în aceeaşi biserică. Mai târziu, când Petru scrie creştinilor evrei din biserica de la Ierusalim, el spune ceva remarcabil care sugerează în mod puternic că între Rusalii şi revărsarea Duhului în casa lui Corneliu, eveniment petrecut cam opt ani mai târziu, nu s-au mai înregistrat prea multe (sau poate deloc) vorbiri în limbi! Petru a spus: „Şi cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei ca şi peste noi la început şi mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: «Ioan a botezat cu apă, dar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt»" (Fapte 11:15-16). E clar că ocazia aceasta a fost doar a doua în care Petru mărturiseşte după Rusalii revărsarea Duhului peste un grup de oameni. Petru şi evreii prezenţi cu el în casa lui Corneliu au fost

uimiţi să vadă că se petrecea acelaşi fenomen pe care l-au văzut cu ani în urmă.

Singura altă menţionare a vorbirii în limbi în Fapte apare în capitolul 19:6. Aici Pavel dă peste doisprezece evrei devotaţi mesajului lui Toan Botezătorul. Ei nutreau o speranţă sinceră în Mesia, dar o speranţă precreştină. Când au acceptat mesajul Evangheliei, Pavel şi-a pus mâinile peste ei, iar ei au vorbit în limbi şi au prorocit. E clar că Dumnezeu le-a dat aceste semne ca un fel de „mini-Rusalii". Mai întâi, fiind ucenici ai lui Ioan trebuiau să ajungă la zi cu informaţiile despre Calvar şi înviere. Apoi, în calitate de evrei, trebuiau să înveţe (ca Petru şi evreii din Ierusalim) că a răsărit o zi total nouă, s-a introdus o ordine nouă şi s-a inaugurat o biserică nouă sub conducerea Duhului Sfânt. Şi de data aceasta, aşadar, darul vorbirii în limbi este dat cu un scop special - în deplin acord cu învăţătura lui Pavel că limbile sunt în primul rând un semn pentru evrei.

Aşadar, să fim atenţi înainte de a ne lăsa captivaţi de ideea romantică potrivit căreia vorbirea în limbi a fost un element normal în viaţa şi închinarea bisericilor din Noul Testament. Oricine - se afirmă - se folosea de limbi atât în public, cât şi în particular. Conceptul acesta nu corespunde realităţii înregistrate în Fapte, după cum o poate confirma fiecare cititor. E posibil să fi fost mai multe ocazii de vorbire în limbi decât cele înregistrate, dar rămâne evident că în cartea Fapte se vorbeşte numai de trei ocazii, motiv pentru care noi nu avem voie să impunem Scripturii scena modernă carismatică de azi.

Biserica din Corint a fost binecuvântată de un număr de vorbitori în limbi, dar pentru că în serviciile lor erau permise maximum trei mesaje în limbi, numărul oamenilor cu acest dar a fost probabil mic. Femeilor nu le era permis deloc să vorbească. Ideea carismatică populară potrivit căreia limbile erau folosite constant nu poate fi nicicum adeverită de informaţia furnizată de Biblie.

Acelaşi lucru îl spunem şi despre frecvenţa vindecărilor miraculoase, pentru că şi de data aceasta se creează o discrepanţă uriaşă între presupunere şi realitate. Faptele de vindecare au fost cu siguranţă numeroase şi spectaculoase, dar potrivit cărţii Fapte, ele erau în *exclusivitate* făcute de apostoli şi de cei care lucrau împreună cu ei (şi care îşi primeau puterea sau darul de la apostoli). Pavel ne spune că minunile de vindecare pe care le-a făcut erau *semnele unui apostol.* Pentru că a făcut toate acestea, credincioşii din Corint şi din alte părţi puteau fi siguri că el era un apostol adevărat. El le aduce aminte de acest lucru în 2 Corinteni 12:11-12. „... cu nimic n-am fost mai pe jos de aceşti apostoli aşa de minunaţi ... semnele unui apostol le-aţi avut printre voi ... prin semne, puteri şi minuni."

Dacă pastorii şi membrii obişnuiţi ai bisericilor ar fi fost capabili să facă vindecări, atunci Pavel nu s-ar fi aflat niciodată în poziţia să-şi autentifice calitatea de apostol prin aceste semne. Putem fi siguri, aşadar, că semnele măreţe de vindecare din acele zile, oricât de

numeroase, s-au restrâns doar la apostoli şi la cei pe care ei îi împuterniceau în mod special. De aceea, limbile şi vindecările n-au fost practicate la scară largă de credincioşi obişnuiţi, aşa cum presupun învăţătorii carismatici. Judecând pe baza celor mai multe epistole, se pare că bisericile din multe oraşe n-au experimentat niciodată vorbirea în limbi. Evident că semnul acesta pentru evrei n-a fost necesar în fiecare loc. Când scriitorii carismatici explică anumite pasaje din Biblie, ei proiectează întotdeauna o imagine a bisericii primare care e constant antrenată în practicarea semnelor, minunilor şi limbilor, cu toate că presupunerea aceasta nu are nicio legătură cu realităţile prezentate în relatarea biblică. Punctul de vedere carismatic despre biserica primară e pură fantezie!

15

Face Dumnezeu astăzi vindecări?

Nu sunt minunile de vindecare înfăptuite de Cristos şi de apostolii Săi un model pentru ceea ce ar trebui să facă bisericile din zilele noastre? Nu există şi pentru vremurile noastre lucrarea divină de vindecare?

DUMNEZEU ÎI VINDECĂ pe oameni de bolile lor, dar trebuie să ştim că există două feluri diferite de vindecări pe care le face Dumnezeu. Au existat acele vindecări spectaculoase de netăgăduit şi sub formă de minuni care aveau un scop specific. Scopul lor era să confirme că mesajul vine cu adevărat de la Dumnezeu. Dar există un alt fel de vindecare care nu are nimic de-a face cu semnele sau cu nevoia de autentificare. Iacov 5:14-16 descrie acest al doilea fel de vindecare: „Este vreunul printre voi bolnav?" (Cuvântul grecesc se referă la o boală foarte grea.) Să cheme pe prezbiterii bisericii; şi să se roage pentru el, după ce-1 vor unge cu untdelemn în numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va însănătoşa ... rugaţi-vă unii pentru alţii ca să fiţi vindecaţi."

Iacov nu ne spune să chemăm un om cu „darul" vindecării, ci să-i chemăm pe prezbiterii aleşi de biserică, oameni evlavioşi din aceeaşi biserică care ne cunosc şi ne iubesc, şi ei se vor ruga. Apoi Dumnezeu, în suvera-

nitatea Lui, potrivit cu voia Lui, nu voia noastră, va hotărî cum, când, unde sau dacă acel credincios bolnav se va face bine. Observaţi cu atenţie că pasajul nu explică în ce mod va fi vindecat cel bolnav. Nu ne spune cât va dura vindecarea lui. Nu spune dacă va fi sau nu nevoie de medicamente, asistente, doctori, spitale sau convalescenţă.

Se pune întrebarea - dacă persoana este vindecată, de unde ştim că Dumnezeu a făcut vindecarea? Ştim pentru că vindecarea aceasta e o problemă de familie din cadrul poporului lui Dumnezeu. Vindecarea nu e făcută pentru spectacol. Nu este un semn pentru lume. Nu trebuie să fie „de netăgăduit". E ceva ce se întâmplă în trupul lui Cristos pentru încurajarea poporului lui Dumnezeu.

In Iacov 5 nu are loc nicio întâmplare care să aibă legătură cu facerea de minuni sau cu oameni care au darul vindecării. Totuşi, pasajul ne învaţă că Dumnezeu cunoaşte, este preocupat, Se implică în situaţiile de boală apărute între copiii Lui şi de aceea prescrie o cale de rezolvare a problemei.

Când citim Iacov 5, despre posibilitatea vindecării ca răspuns la rugăciune, să ne amintim că efectul are loc potrivit cu voia suverană a lui Dumnezeu. Să ne amintim că Noul Testament e plin de exemple ale unor oameni mari şi evlavioşi care s-au rugat cu patos pentru vindecarea fizică, dar n-au căpătat-o. Să-1 luăm pe apostolul Pavel. Pavel a fost fără îndoială unul dintre cei mai mari creştini care au trăit vreodată de la Rusalii încoace, şi totuşi a fost constant apăsat de limitări fizice. El a suferit acel ţepuş în carne - şi ne-ar plăcea să ştim ce a fost acel ţepuş. Dar Dumnezeu nu doreşte ca noi să cunoaştem acest amănunt pentru că e mai uşor să substituim propriul nostru handicap cu cel al lui Pavel.

Ce a făcut Pavel în privinţa ţepuşului său? A făcut ce trebuia să facă. El n-a pretins vindecare de la Dum-

nezeu, nici nu s-a folosit de darul special de vindecare pe care-1 avea ca apostol ca să se vindece. El s-a rugat stăruitor, cu credinţă, Domnului Isus Cristos, Capul Bisericii: „Doamne, ia-mi ţepuşul din carne; este dureros; nu-mi prinde bine; mă împiedică în lucrare. Te rog, ia ţepuşul."
Totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Cu toate că s-a rugat în trei ocazii distincte. Care a fost răspunsul lui Dumnezeu? Harul Meu îţi este îndeajuns. Răspunsul lui Pavel a fost: „De aceea mă voi lăuda cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să poată locui în mine ... căci când sunt slab atunci sunt tare."
Aici avem paradoxul vieţii şi slujirii creştine: când suntem neajutoraţi, când suntem cei mai apăsaţi, când nu putem depinde de nimic din ce avem noi, atunci Domnul Isus Cristos ne arată într-un mod unic că El este Cel ce face lucrarea. Despărţiţi de Mine - a zis El - nu puteţi face nimic. Sănătatea, puterea şi vigoarea noastră nu ne asigură mijloacele eficiente prin care Dumnezeu să-Şi zidească Biserica.
Ce lovitură devastatoare este boala lui Pavel pentru teologia mişcării moderne de vindecare prin credinţă, care afirmă că bolile noastre fizice sunt o măsură exactă a *lipsei noastre de credinţă* în lucrarea ispăşitoare a lui Isus Cristos, care, zic ei, creează cadrul pentru vindecarea noastră. Mulţi dintre cei mai mari sfinţi din istoria bisericii au fost neajutoraţi, schilozi, deznădăjduiţi şi orbi care n-au fost niciodată vindecaţi. Cazul lui Joni - o tânără din Statele Unite care a paralizat de la gât în jos - este bine-cunoscut. Pentru o scurtă vreme ea a fost îndemnată să creadă că prin credinţă ar putea fi vindecată pe loc. Perioada aceea a fost una dintre cele mai tragice perioade din viaţa ei, dar a descoperit în urma unui studiu atent al Scripturii şi cu rugăciune că ideea aceasta era înşelătoare.
Pe baza textului din Fapte 19 putem afirma că apos-

toiul Pavel era un expert în vindecarea supranaturală a oamenilor. Pornind de la acest fapt, mulţi vindecători prin credinţă carismatici din America vor cere în timpul programelor lor de la radio să li se trimită bucăţi din hainele celor bolnavi, de preferat cu ceva bani legaţi de ele! Ei se vor ruga peste acele haine şi le vor trimite înapoi expeditorului (fără bani) garantând vindecarea, dar condiţionată de următorul lucru: vindecarea ta se va face în funcţie de credinţa ta. Cu alte cuvinte, nu este responsabilitatea vindecătorului dacă se întâmplă sau nu ceva şi nimeni nu-şi primeşte banii înapoi dacă vindecarea nu se produce. Ce distorsionare a Noului Testament! Ce blasfemie! Ce pervertire a lucrării unice prin semne şi minuni a apostolilor!
Mişcarea carismatică a fost incapabilă să facă diferenţa între cele două tipuri de vindecări revelate în Biblie, şi anume: vindecările de autentificare făcute în mod miraculos ca un semn prin mâinile apostolilor şi tipul de vindecare curentă, descrisă în Iacov 5. Aceasta e slujba noastră de vindecare de astăzi, dar stilul şi forma ei se deosebesc radical de lucrarea semnelor şi a minunilor.

16

Şi noi trebuie să scoatem demoni?

Puterile demonice au asaltat biserica în secolul I şi continuă să o atace şi în secolul XXI. Din pricina aceasta, lucrarea carismatică de exorcizare nu este oare una validă şi necesară?

SCOATEREA DEMONILOR este cu siguranţă un element central în activitatea carismatică, dar unul care se plasează în opoziţie cu multe pasaje din Scriptură. Pentru început, spunem că Biblia ne învaţă că după venirea lui Cristos oamenii nu mai pot fi locuiţi de demoni *împotriva*

voinţei lor, ci numai ca un rezultat al interacţiunii şi cooperării lor voluntare cu lumea spiritelor. Astfel, posesiunile demonice sunt mult mai rare şi limitate doar la zonele cu activitate ocultă.
Dar carismaticii văd posesiuni demonice în tot locul, scot demoni din oameni care nu manifestă niciunul din „simptomele" celor posedaţi, prezente în descrierile biblice ale celor posedaţi, afară doar de reacţiile isterice programate, care sunt văzute uneori în suporterii carismatici exorcizaţi.
Pe scurt, poziţia biblică referitoare la posedarea demonică „involuntară" sună după cum urmează: (1) Isus ne învaţă că venirea Lui va conduce la o limitare severă a puterilor lui Satan de a poseda suflete (Luca

11:20-22; Ioan 12:31). (2) înşişi demonii erau conştienţi de inevitabilul sfârşit al libertăţii lor de a poseda suflete (Luca 8:28; Marcu 1:24). (3) Despre demoni se spune că sunt ţinuţi în robie după Calvar deoarece Cristos i-a dezbrăcat de puterea lor nelimitată de a stăpâni minţile şi sufletele oamenilor (Efeseni 4:8; Psalmul 68:18). (4) Lui Satan (şi demonilor lui) nu-i va fi permisă nicio manifestare liberă până la sfârşitul veacurilor. El trebuie să lucreze pe furiş şi deghizat; prin ispite şi minciuni. El este forţat să rămână invizibil în lucrarea sa - lucru care nu s-ar întâmpla dacă demonilor li s-ar permite să se întrupeze după voia lor într-un număr mare de oameni (2 Tesaloniceni 2:6-8). (5) Activităţile curente ale demonilor sunt descrise concis în diferite pasaje ale Noului Testament, iar locuirea sufletelor nu este o activitate listată. Ei mint, ispitesc, stârnesc certuri în biserică, fac război cu biserica, prigonesc şi caută constant să introducă doctrine false (exemplu: 1 Timotei 4:1; Iacov 3:14-15; 1 Ioan 4:1-6; Apocalipsa 12:7).
(6) Posedăm *înregistrarea* minunilor de exorcizare făcute de Domnul şi de apostolii Lui, dar nu găsim nicio *poruncă* sau instrucţiune adresate slujitorilor şi credincioşilor obişnuiţi care să le dea autoritatea să scoată demoni. Nu se spune nimic în acest sens în epistolele pastorale sau în lungile pasaje din Romani, Galateni şi Efeseni, care se ocupă de ispitirea şi activitatea satanică.
Conchidem că posedarea demonică rămâne o formă rară de tragedie umană. Ce să facem când ne confruntăm cu un caz rar de posedare? Respectăm principiul conform căruia Cristos Domnul este singur capabil să izbăvească sufletul posedat şi exploatat şi-1 îndemnăm pe acel om să meargă la Cristos pentru eliberare. Noi nu putem elibera un om posedat de demoni tot aşa cum nu-1 putem nici regenera pe acel om! Nu putem *face* nimic decât să îi rugăm pe oameni să meargă la Cristos -

singurul Mare Preot - pentru *toate* bolile sufletului lor.
Niciunui credincios nu i se permite să-şi aroge puterile preoţeşti ale lui Cristos căutând să facă tot felul de izbăviri. Niciun credincios nu are voie să încerce să interacţioneze în mod personal cu un demon, pentru că acest lucru e o călcare gravă a poruncii lui Dumnezeu care interzice dialogul şi interacţionarea cu forţele întunericului (Leviticul 20:27; Deuteronomul 18:10-12).
învăţătura Noului Testament spune că bătălia noastră împotriva lui Satan şi a îngerilor lui este un conflict *indirect.* Noi nu atingem, nu simţim, nu vorbim şi nu ne confruntăm *direct* cu vrăjmaşul, ci ne luptăm folosind armura şi armele asigurate de Dumnezeu (vezi Efeseni 6:1-18). Când ne ispiteşte, ne îndeletnicim cu îndatoririle spirituale care ne protejează şi luptăm nu printr-o dezlănţuire verbală împotriva demonilor, ci prin răspândirea Evangheliei şi, astfel, prin câştigarea inimilor oamenilor.
Mulţi vindecători carismatici cred că exorcismul e
0 parte necesară a vindecării, pentru că Satan (sau un demon stăpânitor) stă în spatele tuturor

bolilor. Dar în Noul Testament nu se spune nicăieri că Satan sau demonii sunt responsabili pentru boli - cu excepţia acelor oameni care erau posedaţi de demoni. în toate aceste probleme „noua teologie" a învăţătorilor carismatici este extrem de superficială, iar tinerii credincioşi trebuie să fie avertizaţi împotriva ei.

Trebuie să ne amintim că activitatea principală a demonilor împotriva poporului lui Dumnezeu de astăzi este să infiltreze bisericile cu doctrine inventate de demoni! Ce ironie teribilă este să vezi că în timp ce Satan lucrează nestânjenit la răspândirea învăţăturilor false, mulţi dintre copiii Domnului duc bătălii de acum două mii de ani „scoţând" demoni imaginari![1]

1 Argumentele descrise în acest loc sunt explicate mai detaliat în *Epidemia vindecărilor,* Peter Masters (Oradea: Făclia, 2010).

17

Dacă predicarea este inspirată, de ce nu este şi prorocia?

Predicatorii necarismatici caută să aibă ungerea Duhului peste predicarea lor, prin urmare, de ce să nege darurile prorociei şi cuvintele de descoperire ale oamenilor caris-matici? Predicarea tradiţională, ajutată de Duhul, conţine întotdeauna elemente profetice (mesajul lui Dumnezeu pentru vremurile prezente). Care este diferenţa între acest lucru şi cuvintele de descoperire?

ACEST TIP DE GÂNDIRE reprezintă o înţelegere precară şi hazardată a autorităţii supreme şi exclusive a Scripturii, iar cei care sunt vizaţi de ea ar face bine să acorde şi mai multă atenţie principiului care a guvernat Reforma - *sola Scriptura* - doar Scriptura! S-ar putea ca ei să nu cunoască acest principiu, însă e posibil să fi adoptat deja un concept despre revelaţie profund carismatic, care contravine total învăţăturii Bibliei despre sine însăşi ca sursă exclusivă de cunoaştere spirituală pentru Biserica lui Cristos de pe pământ.

Dacă vrem să pricepem învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu, iluminarea şi ajutorul Duhului sunt absolut esenţiale. Absolut tot ce ne este necesar pentru mântuire, credinţă şi viaţă ne este lăsat în Scriptură, la care nu trebuie nimic adăugat, nici prin revelaţie nouă, nici prin înţelepciune umană. Termenele „prorocie" şi „cu-

vinte de cunoaştere" dau de înţeles că abilitatea cunoaşterii spirituale despre orice poate fi introdusă direct în minţile predicatorilor şi învăţătorilor „cu dar". Cuvintele acestea mai sugerează că astfel de învăţători primesc înţelegere şi interpretări ale Scripturii pe care învăţătorii „fără acest dar" nu le vor avea niciodată.

Cei ce susţin aceste puncte de vedere cred că Biblia este doar o *parte* din procesul prin care comunică Dumnezeu. Ei cred că Dumnezeu foloseşte Biblia *plus* învăţătorii care sunt înzestraţi cu darul cunoaşterii şi al înţelegerii. Dar Dumnezeu a dat Cuvântul Lui ca să fie *singurul standard obiectiv* pentru toate ideile, opiniile, învăţăturile, gândurile şi acţiunile noastre. In plus, El a făcut Cuvântul Lui un mijloc de exprimare a voii Sale atât de eficient şi simplu încât toţi adevăraţii creştini (cu minţi convertite şi iluminate) pot apela cu încredere la înţelesul lui clar ca la arbitrul final în toate disputele.

Dumnezeu nu a rânduit lucrurile în aşa fel încât noi să depindem de anumiţi indivizi privilegiaţi care posedă „darul cunoaşterii" şi care sunt singurii în măsură să ne explice înţelesul Bibliei. Aceasta a fost întotdeauna pretenţia Romei, dar nu a protestantismului. Intre credincioşii carismatici, aceasta reprezintă o nouă, subtilă şi foarte periculoasă formă de preoţie şi elitism. In Mărturisirea de Credinţă Baptistă de la 1879 se spune: „Regula infailibilă de interpretare a Scripturii este Scriptura însăşi, şi de aceea când este vorba să ştim sensul adevărat şi deplin al Scripturii, acesta trebuie căutat în alte pasaje care vorbesc despre el mai clar. Judecătorul suprem care trebuie să judece în toate disputele religioase nu poate fi altu 1 decât sfânta Scriptu ră ... iar noi trebuie să ne bizuim pe ceea ce spune Scriptura."

Pastorul şi învăţătorul biblic este omul care explică şi expune Cuvântul lui Dumnezeu, nu omul care posedă un canal direct de revelaţie de la Dumnezeu sau lumina exclusivă de la Dumnezeu sub orice formă posibi-

lă. Prorocul este de domeniul trecutului; instrumentul folosit astăzi de Dumnezeu este învăţătorul Cuvântului lui Dumnezeu dat în mod complet şi statornic.
Lucrul acesta este afirmat de apostolul Petru (pe la anul 66 d. Cr., spre sfârşitul revelaţiei Noului Testament): „In norod s-au ridicat şi proroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi..." Aici *prorocii* sunt deja înlocuiţi cu *învăţătorii,* fapt repetat prin epistolele pastorale care instruiesc bisericile cu privire la stabilirea învăţătorilor, nu stabilirea sau recunoaşterea prorocilor.
Când învăţătorul creştin explică ceva, el nu este în sens *personal* un proroc, ci numai reprezentantul Pro-rocului suprem, al Domnului Isus Cristos. Astfel, nicio învăţătură nu poate fi considerată câtuşi de puţin „profetică" dacă nu este învăţătură biblică. Uneori, făcând descrierea unui predicator, oamenii folosesc cuvântul „profetic" ca sinonim pentru „inspirat". Folosirea termenului în acest fel este neînţeleaptă, dar devine şi mai nesănătoasă când oamenii intenţionează în mod voit să impună acelui predicator un element de inspirare directă a mesajului său. „Ungerea" pe care o are acel predicator îl face să fie curajos, să simtă mesajul, să fie înclinat spre oameni, gelos pentru gloria lui Dumnezeu, harnic şi eficient în cercetarea Scripturii şi pasionat şi fluent în prezentarea mesajului său. Ungerea nu-i transmite acelui om o revelaţie specială. De aceea, „ungerea" pe care o năzuiesc predicatorii evanghelici tradiţionali nu poate fi folosită ca o justificare pentru darurile carismatice de prorocie.

18
Nu rămân darurile până la venirea lui Cristos?

Dacă 1 Corinteni 13:10 („dar când va veni ce este desăvârşit, acest «în parte» se va sfârşi") nu se referă la finalizarea Bibliei, ci la a doua venire a lui Cristos, atunci darurile nu vor înceta până la venirea Domnului. Dacă toţi marii comentatori din trecut sprijină ideea că Pavel vorbeşte despre venirea lui Cristos, n-ar trebui să ne aşteptăm ca darurile să rămână până la sfârşit?
E adevărat că un număr de profesori non-carismatici din vremurile recente au adoptat interpretarea conform căreia cuvintele lui Pavel *dar când va veni ce este desăvârşit* se referă la finalizarea revelaţiei Noului Testament. Potrivit acestui punct de vedere, în momentul în care Biblia a fost perfectă şi completă, darurile prorociei, vorbirii în limbi şi cunoaşterii „inspirate" au dispărut. Dar interpretarea aceasta este extrem de controversată şi mulţi non-carismatici, precum şi pro-carismatici o găsesc greu de primit.
In aceeaşi măsură, e adevărat că marile comentarii din trecut adoptă punctul de vedere conform căruia Pavel se referă la sfârşitul veacului, când Domnul va veni să inaugureze veşnicia perfecţiunii.

Dacă preferăm interpretarea mai veche, înseamnă că darurile carismatice vor continua să rămână până la sfârşitul veacurilor? Categoric nu, pentru că Pavel vorbeşte despre *cunoaşterea* revelată pe care darurile de descoperire au produs-o, nu despre daruri ca atare. Produsul final al darurilor a fost adevărul revelat. Dar, zice Pavel, nici măcar adevărul revelat al Bibliei nu este complet, şi când va veni Domnul acesta va fi eclipsat şi depăşit de lumina deplină a cerului.
Dacă examinăm cuvintele lui Pavel cu atenţie, descoperim că numai ceea ce *noi cunoaştem* şi *noi*

prorocim este programat să treacă atunci când Domnul va veni. Limbile vor înceta, dar Pavel nu precizează când. El nu menţionează limbile când pune o dată pe sfârşitul oricărei cunoaşteri revelate. De aceea, cuvintele apostolului lasă posibilitatea ca darul limbilor să înceteze la o dată mult mai timpurie decât întoarcerea Domnului, şi anume sfârşitul perioadei inaugurale a bisericii.

Mulţi comentatori admit că Pavel ar fi putut include (in 1 Corinteni 13:8) *limbile* şi *cunoaşterea* în categoria lucrurilor care vor rămâne până la sfârşitul veacului. Dar aceşti comentatori spun că Pavel nu mai vorbeşte despre limbi care sunt date ca dar, ci despre vorbirea *firească* a limbilor pe întreg teritoriul lumii. Ca atare, el spune simplu - „toate limbile vor înceta". Să urmărim raţionamentul apostolului, potrivit acestei interpretări: Pavel încearcă să-i ajute pe corinteni să plaseze darul limbilor într-o perspectivă corectă. Ca să-şi întărească argumentul, el arată că *toate* limbile umane se vor sfârşi până la urmă în gloria eternă. Cu alte cuvinte, zice el, „de ce îi stimaţi atât de mult pe cei cărora Dumnezeu le-a dat darul vorbirii în alte limbi? Vine vremea când *toate* limbile diferite ale pământului vor înceta şi atunci tot poporul răscumpărat va vorbi o singură limbă a cerului". Calvin preia acest punct de vedere, zicând: „Din moment ce învăţarea, cunoaşterea limbilor şi alte daruri

asemănătoare ne slujesc în această viaţă, nu cred că acestea vor rămâne în existenţă când va sosi acel moment." Niciuna dintre cele două puncte de vedere asupra pasajului nu sprijină ideea că darul limbilor va rămâne în forţă până la sfârşitul veacului. Dar aceste puncte de vedere reprezintă aproape singura interpretare serioasă a cuvintelor lui Pavel. In versetele 8 la 9 Pavel nu leagă în mod specific sfârşitul limbilor de sfârşitul veacului, aşa că pasajul nu asigură niciun sprijin interpretării pe care o dau carismaticii cuvintelor lui, şi anume că limbile şi alte daruri carismatice vor continua până la venirea lui Cristos.

19

Ce să ştim despre rolul limbilor în devoţiunea personală?

Nu spune Pavel în 1 Corinteni 14: „Cine vorbeşte în altă limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu."? Şi nu adăugă el „Cine vorbeşte în altă limbă se zideşte pe sine însuşi"? Dacă limbile sunt o formă legitimă de rugăciune şi un mijloc prin care să te zideşti, ce drept mai avem să dispreţuim un asemenea dar?

ACEST PUNCT DE VEDERE CU privire **la** 1 Corinteni 14:2, 4 omite scopul pe care îl urmăreşte Pavel în aceste versete. El se străduieşte să arate că vorbirea în limbi nu are vreo utilitate dacă nu este tradusă pentru ca toţi oamenii să înţeleagă. Am examinat deja acest aspect în capitolul *Niciodată limbile n-au fost date pentru beneficiul personal.* Dar merită să mai aducem clarificări asupra acestui subiect. Pavel a explicat deja (în 1 Corinteni 12:7) că fiecare dar are scopul să slujească *pe fiecare* în biserică. Contrar acestui principiu, unii vorbitori în limbi omiteau să-şi asigure un traducător care să le valideze mesajul şi să-1 transmită bisericii adunate. în realitate, Pavel îi mustră pe astfel de oameni acuzându-i că se zidesc pe ei înşişi. Numai *ei* trag foloase din mesajul lui Dumnezeu.

Aşa cum am observat anterior, cuvintele lui Pavel se mai referă la un lucru care invalidează complet întrebu-

inţarea carismatică de astăzi a limbilor. El arată că vorbitorul în limbi înţelegea de obicei mesajul din limba lui străină. Observaţi cu atenţie cuvintele spuse de Pavel: „Cine vorbeşte în altă limbă, se zideşte pe sine însuşi." Repetăm că termenul grecesc pentru ***zidire*** se referă la o acumulare conştientă de cunoaştere. Plângerea lui Pavel se îndreaptă împotriva faptului că unii corinteni vorbitori în limbi căpătau mesaje reale de la Domnul pe care le înţelegeau şi care le îmbogăţeau cunoaşterea, dar, din nefericire, ei nu traduceau aceste mesaje, păstrându-

le, în consecinţă, doar pentru ei. Pavel se opune acestei practici şi îi mustră. La urma urmei, aceste mesaje nu erau destinate doar pentru vorbitori, ci pentru întreaga biserică. (Vezi 1 Corinteni 12:7 şi 14:5.)
In zilele noastre mulţi sunt de părere că vorbitorul în limbi nu trebuie să-şi înţeleagă limba, ci înţelegerea limbii este o prerogativă doar a traducătorului! Vorbitorul în limbi este evident „zidit" într-o formă oarecum misterioasă, intangibilă - probabil emoţională - cu toate că în limba greacă termenul *a zidi* (oikodomeo), aşa cum e folosit în Biblie, nu permite această idee.
Vorbitorul în limbi din ziua de azi nu se poate niciodată zidi în acest sens biblic pentru că nu dobândeşte niciun mesaj inteligibil de pe urma cuvintelor rostite. înţelegerea lui este neroditoare pentru că mintea lui nu capătă instrucţiuni tangibile decât dacă vorbeşte printr-un traducător. De aceea, el nu poate fi niciodată în poziţia descrisă de Pavel, în care vorbitorul în limbi, chiar dacă nu are traducător - se *zideşte* singur.
Dacă vorbitorul în limbi nu înţelege în mod inteligent mesajul şi darul limbii pe care îl are, aşa-numitul „dar" trebuie pus la îndoială. Este datoria noastră să ne protejăm unii pe alţii ca să nu cădem sub puterea vreunei experienţe sau influenţe (inclusiv influenţa pe care o pot avea asupra noastră imaginaţiile şi emoţiile noastre),

alta decât cea sănătoasă care e făcută asupra unei minţi conştiente.
„Rugăciunea în limbi" se bazează pe o analiză greşită a pasajului 1 Corinteni 14:2, unde Pavel mărturiseşte: „Cine vorbeşte în altă limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu." In acest loc Pavel arată că vorbitorul în limbi care nu-şi traduce mesajul se plasează în extraordinara poziţiei de a predica lui Dumnezeu. Numai Domnul înţelege ce zice. Acest lucru ar trebui să ne deschidă ochii pentru că singurul scop al limbilor este să aducă un mesaj *de la* Dumnezeu *pentru* întreaga biserică. Vorbirea în limbi este un mesaj de la Dumnezeu pentru oameni. Dacă Dumnezeu dă un mesaj şi acesta e ascultat tot de El, s-a întâmplat ceva radical greşit! Acesta este lucrul pe care îl explică Pavel. El nu sprijină practicarea rugăciunii către Dumnezeu în altă limbă.
Un alt text înţeles greşit este 1 Corinteni 14:14: „Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se doagă dar mintea mea este fără rod." Pavel nu vrea să spună că rugăciunea în limbi e posibilă. Din contră, el spune că dacă cineva primeşte un mesaj în limbi pe care nu-1 înţelege, trebuie să se roage pentru înţelegere, căci *totul* trebuie făcut cu înţelegere. Orice am face în timpul închinării înaintea lui Dumnezeu, zice Pavel, fie că ne rugăm sau cântăm, trebuie făcut cu înţelegere. Citiţi cuvintele apostolului: „De aceea, cine vorbeşte în altă limbă, să se roage să aibă şi darul s-o tălmăcească. Fiindcă dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea" (1 Corinteni 14:13-15).
Pavel, aşadar, nu sprijină folosirea limbilor în rugăciune. Mai degrabă el demonstrează cât de absurd este să vorbeşti într-o limbă pe care n-o înţelegi şi apoi arată cât de absurd ar fi să ne rugăm în acest fel. Ce poţi cere în felul acesta? Pentru ce poţi mulţumi? Ce zici ca să-L

lauzi pe Dumnezeu? Răspunsul este - nu ştim! Astfel, rugăciunea devine fără sens. Prin acest exemplu, apostolul invalidează orice mesaj în limbi pe care vorbitorul nu-1 poate înţelege.

20

Capcanele lui Satan

SE PUNE DESEORI **ÎNTREBAREA:** dacă profeţiile, vedeniile şi limbile practicate în zilele noastre nu sunt de la Dumnezeu, sunt ele inspirate de diavolul? Unii oameni par să creadă că

e vorba fie de un lucru, fie de altul. Dar nu e aşa. Oamenii evlavioşi fac multe greşeli, dar asta nu înseamnă că diavolul îi inspiră în acest sens în mod direct. Un anume credincios o poate lua pe o cale greşită în călătoria lui, dar nimeni nu trebuie să sugereze că greşeala lui e făcută prin intervenţia directă a lui Satan. Uneori credinciosul poate deveni emoţionat peste măsură, auzind voci în timpul nopţii şi - un stres excesiv - poate suferi chiar halucinaţii, dar toate aceste experienţe pot fi explicate fără a presupune că omul în cauză are demon.
Un număr mare de oameni care vorbesc în limbi neinteligibile o fac *pentru că* sunt sinceri în credinţa lor şi li s-a spus că aceasta este voia lui Dumnezeu. In sinceritatea lor ei se străduiesc să asculte, agonizând şi tânjind după *dar*. Mulţi sunt instruiţi cum să vorbească în limbi, încărcaţi de dorinţa puternică şi de nevoia de a rosti cuvinte este aproape inevitabil ca mai devreme sau mai târziu să nu facă acest lucru.
Cât îi priveşte pe credincioşii stăpâniţi de motive sincere, vorbirea în limbi nu este de la diavolul, după cum

nu sunt alte reacţii ale minţii sau trupului uman semi-voluntare sau hiperîncărcate, cu toate că transele extatice din cadrul experienţelor carismatice îi pot expune pe oameni la interferenţe demonice.
Vindecările din zilele noastre pot fi explicate ca fiind atât vindecări imaginare, cât şi o ameliorare de scurtă durată a bolii, datorată influenţei puternice pe care mintea o exercită asupra trupului. Puterea demonică nu este implicată în mod necesar, cu toate că sunt cazuri în care unii învăţători carismatici falşi îşi iau ajutorul de la puterile întunericului, aşa cum fac învăţătorii sectanţi.
Cu toate acestea, deşi afirmăm despre credincioşii carismatici sinceri că ei nu sunt în mod necesar sub influenţa satanică atunci când îşi exercită practicile eronate, ei se expun în mod serios ispitei. Sub influenţa învăţăturii carismatice, oamenii învaţă să-şi pună încrederea în experienţele, impulsurile, coincidenţele extatice şi o mulţime de alte influenţe subiective. Foarte curând diavolul se foloseşte de asemenea oameni. Ei ajung să-şi pună încrederea în impulsurile lor, pe care le consideră o călăuzire directă de la Dumnezeu, iar mulţi dintre ei se călăuzesc de vise şi vedenii.
în ultimul capitol al cărţii sale *Limbile: să le vorbim sau să nu le vorbim,* dr. Donald Burdick se referă la foloasele pe care mulţi dintre carismatici cred că le-au dobândit în urma vorbirii în limbi. Ei pretind că au descoperit o dragoste revigorată faţă de Domnul. O relaţie personală intensă cu El şi o dorinţă mai puternică de rugăciune. Şi-au redobândit emoţia în viaţa lor spirituală, iar Duhul Sfânt li se pare că a devenit un membru mult mai proeminent în Dumnezeire. Conflictele şi tensiunile lor interioare s-au ameliorat.
Dar toate aceste foloase sunt la dispoziţia credincioşilor, potrivit Scripturii, fără să fie necesar să vorbească în limbi. Dacă vorbitorii în limbi au dobândit aceste foloase, ele se datorează dorinţei fierbinţi pe care au avut-o,

nu vorbirilor în limbi. Vorbirea în limbi modernă tulbură lucrurile şi îi conduce pe oameni spre o cale falsă şi periculoasă, pentru că în loc de un substitut psihologic aceasta se dă drept o experienţă supranaturală. Dr. Burdick spune: „Este ceva foarte aproape de psihopatie, deoarece e un produs al minţii când este detaşată de controlul raţional. Vorbirea în limbi înseamnă să te joci cu acest delicat şi preţios instrument pe care ni l-a dat Dumnezeu."
Vorbirea în limbi şi toate celelalte forme de abandonare carismatică emoţională conduc obligatoriu la înlocuirea credinţei cu vederea, întrucât credincioşii caută dovezi tangibile ale prezenţei lui Dumnezeu în loc să o accepte prin credinţă. Ei nu-şi mai doresc să capete inspiraţie şi mângâiere din Cuvântul şi promisiunile lui Dumnezeu, ci rămân pradă impresiilor subiective. Pe scurt, vorbirea în limbi este metoda cea mai neplăcută şi mai

periculoasă pe care o pot folosi credincioşii pentru a-şi găsi binecuvântările spirituale dorite. în momentul de faţă există foarte mulţi credincioşi care au intrat şi au ieşit din experienţe carismatice. Pentru o vreme se simţeau afectaţi de închiderea ochilor şi ridicarea mâinilor în timpul închinării şi de exprimarea neinhibată a emoţiei ca răspuns la mişcarea Duhului. Exuberanţa închinării şi apropierea în relaţii i-au cucerit. Experienţa închinării în limbi - ducând la revărsarea extatică a limbii cereşti - li s-a părut o formă minunată de „eliberare". în cele din urmă, au ajuns să-şi dea seama că aspectul general al grupului lor carismatic nu corespundea nici pe departe cu învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu. Pe măsură ce studiau Cuvântul au început să se simtă tot mai tulburaţi de curgerea constantă a prorociilor şi au descoperit tot mai mult că doctrina învăţătorilor caris-matici este superficială şi nesatisfăcătoare din punct de vedere spiritual. Mulţi au fost şocaţi la vederea creşterii

extremismului din anii recenţi, în special pretenţiile sălbatice şi extravagante privitoare la exorcism şi vindecare.

Ex-carismaticii îşi mărturisesc deziluzia provocată de lipsa unei preocupări reale pentru neprihănire şi sfinţenie. Ei au descoperit că formula botezului cu Duhul pentru sfinţire nu le-a atins viaţa cu adevărat ca să le dea putere asupra păcatelor lor. Mulţi au arătat cu degetul doar spre stilul carismatic de închinare, cu accentul lui asupra abandonării emoţionale. După o vreme şi-au dat seama că totul se repetă banal, devenind supărător de aparent că acest tip de închinare se ridică foarte rar deasupra unui punct de vedere extrem de subiectiv şi elementar despre mântuire. Lipsa generală a reverenţei cuplată cu întrebuinţarea neruşinată a unei muzici ritmice lumeşti au devenit pentru ei ofensatoare şi jignitoare, începând să simtă în sufletul lor durerea şi tânjirea după ceva mai profund, mai substanţial, mai reverenţios, mai obiectiv, mai divin.

Un alt caz de nemulţumire exprimat de ex-carisma-tici este nestăpânita tendinţă de exagerare manifestată în pretenţia înfăptuirii unor minuni măreţe, total rupte de realitate. Mai mult decât orice altceva, ex-carismaticii se arată a fi mulţumiţi într-o atmosferă în care şi-au dezvoltat o dependenţă aproape totală de sentimente, experienţe, exaltări, minuni, impulsuri şi stări spontane.

In aceste zile de confuzie spirituală, Dumnezeu îşi cheamă poporul să rămână neclintit în adevăratele doctrine ale Duhului - învăţătura care a sprijinit închinarea şi mărturia poporului lui Cristos pe toată perioada Evangheliei. în vremea Reformei, puterea spirituală reală a eliberat multe naţiuni vestice de superstiţii şi doctrine demonice, în aşa fel încât oamenii nu mai trăiau umbriţi de frica de a se supune Romei. Dar acum cursul s-a schimbat şi zilele de răzbunare a lui Satan sunt aproape. Prin mişcarea carismatică, poporul lui Cristos a devenit

el însuşi susţinătorul unor practici extrem de aproape de cele ale vrăjitoriei şi ghicitului. Mai mult ca oricând, oamenii care cred în Scripturi au nevoie să asculte de îndemnurile străvechi: *Aşadar, fraţilor, rămâneţi tari şi ţineţi învăţăturile, pe care le-aţi primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră* (2 Tesaloniceni 2:15);

Numai ţineţi cu tărie ce aveţi, (Apocalipsa 2:25).

pana voi veni!

FENOMENUL CARISMATIC

Darurile vorbirii în limbi, vindecărilor, vedeniilor, facerii de minuni, scoaterii demonilor şi proro-ciei au reapărut în secolul XX. Semnele şi minunile înfăptuite în perioada scrierii Noului Testament sunt făcute din nou în vremea de azi. Oare chiar aşa să fie? în ce măsură pot fi comparate „darurile" din vremurile noastre cu semnele şi minunile făcute în vremea bisericii primare? Oare cele care sunt făcute azi sunt la fel ca acelea de odinioară? Cum

explicăm faptul că au trecut 19 secole de istorie a bisericii - incluzând importanta perioadă a Reformei şi a marilor treziri spirituale - fără a fi nevoie de aceste daruri ?
Care a fost scopul acestor daruri în vremea Noului Testament? Oare s-a vrut ca aceste daruri să rămână permanent în viaţa bisericii? Cartea de faţă ne oferă răspunsuri biblice clare la toate aceste întrebări. Textul cărţii a apărut la început sub forma unor articole de revistă în anul 1982, după care a fost tipărit sub formă de carte în şase ediţii şi a fost tradus în mai multe limbi. Prezenta ediţie nouă a fost revizuită şi adăugită.
Dr. Peter Masters slujeşte ca pastor la Metropolitan Tabernacle în Londra. **Dr. John C. Whitcomb** a fost ani de-a rândul profesor de Vechiul Testament şi director de studii doctorale la Grace Theological Seminary din Winona Lake, Indiana, SUA. De asemenea, alături de Dr. Henry Morris este coautor al renumitei lucrări The Genesis Flood (Potopul Genezei).
ISBN 978-973-8448-91-9
TURa

www.faclia.ro